BUNA VESTIRE

PERIODIC AL FUNDAŢIEI CULTURALE BUNA VESTIRE/ an IX, nr. 32, martie 2000; 16 pag.

BUNA-VESTIRE

(...„Bunavestire face parte din sărbătorile împărăteşti ale Preacuratei Fecioare. Această sărbătoare deschide porţile bucuriei celor ce au aşteptat din veacuri venirea lui Mesia. Şi cum păcatul a intrat în lume printr-o femeie, tot printr-o femeie trebuia să se pună capăt întunericului. De data aceasta a fost aleasă cea mai sfântă fecioară de pe faţa pământului, Maria din Nazaretul Galileei.

Fecioara Maria trăise la templu în curăţenie şi sfinţenie, muncind şi rugându-se neîncetat. Şi fiindcă prin ea avea să se vindece firea umană, n-a primit vestea cea bună de la oameni, ci de la Dumnezeu, prin slujitorul său apropriat, Arhanghelul Gavriil.

După ce Arhanghelul Gavriil dăduse vestea naşterii lui Ioan Botezătorul Elisabetei, mătuşa Sfintei Fecioare, după şase luni vine la locuinţa tinerei Maria, care avea abia paisprezece ani. Îngerul apare sub forma unui tânăr strălucitor cu o floare de crin în mână. La apariţia lui, Sfânta Fecioară se înspăimântă: „Plecăciune în faţa ta, căreia ţi s-a făcut mare har; Domnul este cu tine, binecuvîntată eşti tu între femei" (Luca I, 28), a zis îngerul. Fecioara a amuţit. În mintea ei a apărut scena căderii strămoaşei Eva, căreia, în discuţia cu vrăjmaşul diavol, i se oferea posibilitatea asemănării cu Creatorul. Sânta Fecioară, cunoscătoare a Legii mozaice, nu putea să-şi explice asemenea urare. Emoţiile sfinte o neliniştau şi mai mult o duceau într-o stare de frică, mai ales că nu auzise, nu citise şi niciodată învăţătorii de la templu nu-i spuseseră că îngerii se arată oamenilor în afara lăcaşurilor sfinte, dar mai ales femeii, considerată spurcată de la căderea în păcat, până acum...

Arhanghelul Gavriil, văzând emoţia puternică a Sfintei Fecioare şi pentru a putea fi înţeles a zis: „Nu te teme Marie, că ai căpătat trecere înaintea lui Dumnezeu... vei rămâne însărcinată, vei naşte Fiu, căruia îi vei pune numele Iisus... El va fi mare, va fi numit Fiul celui Preaînalt, iar Dumnezeu Îi va da scaunul de domnie al Tatălui Său David. Va domni peste casa lui Iacob în veci şi Împărăţia lui nu va avea sfârşit..." (Luca I, 30-32).

La aceste cuvinte Sfânta Fecioară s-a ruşinat. Şi-a încruntat fruntea dorind să ceară explicaţii pentru o asemenea cutezanţă. Făcea acest lucru şi din curiozitatea firii, apărându-şi nevinovăţia şi cinstea. ştiu de bărbat...

Cum se va face lucrul acesta, din moment ce eu nu ştiu de bărbat... „Nu am mai auzit aşa ceva... „ Moment de profundă meditaţie... O fiinţă perfect spirituală, îngerul, se prosternează în faţa unui muritor, strălucind de sfinţenie. Fecioara Maria a înţeles că în faţa ei nu este un tânăr oarecare, ci ceva suprafiresc şi că este în afara situaţiei din Grădina Edenului. Îngerul, văzând liniştea Fecioarei, a încredinţat-o că: „Duhul Sfânt se va pogorî peste tine şi puterea Celui preaînalt te va umbri. Pentru aceasta Sfântul care se va naşte din tine, se va numi Fiul lui Dumnezeu..." . Şi pentru ca Fecioara să fie convinsă de intervenţia divină, îngerul o asigură că şi mătuşa ei este însărcinată în a şasea lună şi ea va naşte pe înaintemergătorul Fiului său: „Căci nici un cuvânt de la Dumnezeu nu rămâne neîmplinit" (v. 37). Sânta Fecioară îşi revine, este convinsă de adevăr, îşi dă seama că a sosit momentul ca să se arate lumii purtarea de grijă a lui Dumnezeu, şi a zis: „Iată roaba ta, fie mie după cuvintele tale", şi îngerul a dispărut.

Aşa s-a petrecut una din intervenţiile lui Dumnezeu în lume prin slujitorii Săi, îngerii". (...)

Diac. P. I. DAVID

---

* *„Caută şi vei afla"...*, pag. 45-46, Editura Episcopiei Argeşului, Curtea de Argeş –1996.

CUIBUL*
Unitatea de bază a Mișcării Legionare
VII. Viața cuibului

(urmare din nr.31-32/2000)

În acest interval de timp, toţi legionarii trebuie să se arate activi printr-o propagandă continuă, şi ponderare în vorbire. Sarcină grea într-o societate dominată de o mentalitate mercantilă şi demagogică. Cu mult mai grea este atunci când cunoaştem metodele folosite de autorităţile guvernamentale pentru a împiedeca propaganda Mişcării, dublată de o campanie de subordonare a legionarilor chiar prin promisiuni atrăgătoare.

Pentru a evita toate aceste probleme, cuiburile trebuie să se considere mobilizate în permanenţă. Ele trebuie să combată, fără încetare, maneverele adversarilor. Fiecare cuib de la ţară va avea în sarcina sa câteva familii din sat, pe care va trebui să le convingă să voteze pentru Mişcarea Legionară.

Pe de altă parte, ei îşi vor imagina dinainte o tactică, pentru ca, în ziua alegerilor, legionarii să poată sosi până la sala votare. Dacă sunt numeroşi, vor merge in corpore; numărul lor fiind o garanţie în sine. Dacă nu sunt prea numeroşi, se vor strecura în mijlocul celorlalţi, împrăştiaţi în masă. Rolul cuibului devine în felul acesta capital, vigilenţa sa şi entuziasmul său sunt o garanţie a victoriei.

3. Misiuni speciale. Anumite funcţiuni sau misiuni sunt atribuite unităţilor de bază, ca stimulent pentru activitatea lor şi ca mijloc indirect de a consolida solidaritatea şi responsabilitatea colectivă a membrilor. Când un cuib trebuie să îndeplinească o misiune, prin propriile sale mijloace, şi în deplină conştiinţă de responsabilitate, are loc o transformare spirituală în fiecare individ, modificând în el anumite noţiuni înrădăcinate. Membrii cuibului simt că, în munca pe care o îndeplinesc, ei reprezintă întreaga Legiune şi că,în consecinţă, le este interzis să „dea rasol" sarcina lor. Voinţa lor, eforturile lor sunt înzecite, modificând în ei, puţin câte puţin, trăsături nebănuite sau trezire. O legitimă mândrie pune stăpânire pe ei, insuflându-le o nouă demnitate, o credinţă mai puternică, un devotament cu totul deosibit.

Aceste misiuni sunt destul de numeroase. Printre ele, citãm pe cele mai bine cunoscute:

- Garda, la Sediul Central al Legiunii. Mişcarea, fiind mai cu seamă detestată de către adversarii săi, se găsea în permanenţă sub ameninţarea atentatelor. Pentru a preveni asemenea atacuri neaşteptate, se instituise o gardă permanentă în jurul casei care servea drept Sediul Central. Cum această casă nu era mare şi era înconjurată de o grădină, 8 sau 10 persoane (efectivul mediu al unui cuib organizat) puteau să facă faţă acestei acţiuni.

Astfel, într-un răstimp de 24 ore, un cuib avea responsabilitatea acestei gărzi. Majoritatea unităţilor de bază, care şi-au asumat această sarcină, au fost cuiburi de muncitori din Bucureşti;

- Garda la *Mausoleul MOŢA - MARIN* de la *Casa Verde*. Trupurile celor doi eroi legionari, căzuţi în timpul Războiului Civil spaniol, fuseseră înmormântate în grădina Sediului legionar de la *Casa Verde*, din Bucureşti - Noi. In onoarea lor fusese instituită o gardă permanentă, pe care legionarii o efectuau pe cuiburi;

- *Misiunea de poliţie în timpul defilărilor* : era repartizată pe cuiburi pentru că avea un responsabil (şeful de cuib) şi un grup omogen în executarea ordinelor;

- Distribuirea manifestelor: în timpul perioadelor de clandestinitate pentru ca, în cazul arestării unuia din distribuitori, autorităţile să nu poată pune mâna decât pe un singur cuib, cel însărcinat cu misiunea în cauză. Era vorba, de fapt, de o misiune de sacrificiu, pe care cuiburile o acceptau cu entuziasm. Fiecare cuib, astfel desemnat, se străduia să găsească mijloacele pentru ca misiunea să fie dusă la îndeplinire fără cea mai mică pierdere.

4.Taberele de Muncă. În cadrul activităţilor exterioare intră şi sistemul taberelor de muncă. Se poate lua parte la acestea în mod individual, în calitate de legionar sau simpatizant, sau chiar ca simplu curios; pot să se prezinte în ele cuiburi întregi şi pot rămâne acolo cât doresc.

Cuibul nu este obligat să vină în întregime. Este sfătuit însă să o facă, datorită importanţei ce o reprezintă această înmănunchiere colectivă, ca şcoală legionară. Căci tabără de muncă, sub aspectul său de tinereţe entuziastă, veselă, adesea neînde-mânatică, reprezintă una dintre tehnicile cele mai complete de transformare a omului.

În ideea de „tabără de muncă legionară" există trei finalităţi distincte, care au fost perfect sesizate de duşmanii *Legiunii Arhanghelul Mihail*. Ideea este că cele trei finalităţi merg în întâmpinarea propriilor intenţii, căci ele produc o metamorfză generală în spiritul şi obiceiurile poporului; ele îl eliberează de o influienţă seculară, deschizându-i perspective de nebănuit. Nimic nu nelinişteşte mai mult forţele negative, care acţionează, în sânul tuturor naţiunilor pământului, decât să constate apariţia unei conştiinţe naţionale şi a unei voinţe colective decisă să ia în mâinile sale propriul său destin. Aceste trei finalităţi pot fi astfel definite:

- finalitatea comunitară;
- finalitatea politică;
- finalitatea educativă.

Fiecare dintre ele reprezintă un aspect revelator al tehnici *taberei de muncă*. Aceste tehnică nu este o descoperire a Mişcării Legionare. Ea există şi la alţii, dar nu îmbrăţişează aceleaşi domenii ca în Legiune. În aceste alte cazuri este vorba, în primul rând, de o redistribuire sau de folosirea a mâinii de lucru disponibile, pe baza unei puternic interes public. Cît priveşte ţările comuniste, ce să spunem de ele! Taberele lor de muncă „voluntară" (nu se uită niciodată în aceste ţări să fie subliniat epitetul) nu sunt decât nişte „tabere de concentrare" pur şi simplu.

La legionari, situaţia este cu totul deferită. În primul rând, nu este vorba de „voluntari", care vin să lucreze, ci doar de oameni liberi care vin când vor şi rămân acolo atât cât doresc. În sfârşit, esenţialul în aceste „tabere", este educarea individului. Acestea sunt şcoli de educaţie civică, politică şi spirituală. Se vine acolo pentru a desăvârşi o evoluţie interioară începută în şedinţele de cuib, în fundul unui sat sau în vacarmul unei uzine.

(va urma)

dr. Faust BRĂDESCU

* *(Traducere, din limba franceză, de Eugen BĂLAŞA, din lucrarea: LE NID Unité de base du Mouvement Légionaire. Editions „CARPATI", Madrid 1973).*

VICTOR EFTIMIU un prieten al legionarilor

(urmare din nr.31-32/2000)

Cu prilejul unei alte preumblări, de data asta în primăvara anului 1940, Victor Eftimiu, dând dovadă că este la curent cu unele mutaţii politice pe tabla de şah, a României, mi-a făcut următoarea propunere:

„Se vorbeşte insistent despre o împăcare între rege şi legionari; că va veni, dar numai în baza condiţiilor lui Codreanu, sau se va sfârşi prin abdicarea lui Carol. Legionarii vor câştiga bătălia. Atunci să te gândeşti la mine, pentru că, după aia, când legionarii vor fi din nou în prigoană, eu îţi promit să-ţi fiu de oarecare folos..."

Lucrurile s-au petrecut aproape în sensul intuiţiilor maestrului Eftimiu. În toamna lui 1939 va fi zdrobit primul tiran. În legătură cu uciderea lui Armand Călinescu, spre deosebire de părerea despre moartea lui I. Ghe. Duca, maestrul se va pronunţa: „Un popor care nu ştie să-i pedepsească tiranii, merită blestemul robiei".

Veni apoi concilierea dintre rege şi Legiune; regele va părăsi Tronul şi ţara, vor fi zdrobiţi şi ceilalţi tirani, după care Garda de Fier va intra din nou în prigoană.

În scurta aşa-zisa „guvernare legionară" ***n-am avut timp*** să mă gîndesc la Victor Eftimiu, la înţelegerea cu el. De altfel nici n-a avut nevoie de „protecţia" mea.

Va veni însă „eliberarea", urmată, de instalarea, la cârma ţării, a comuniştilor, a dictaturii proletariatului, a „stângiştilor" (adevăraţii prieteni ai scriitorului) pentru ideile cărora Victor Eftimiu fusese prigonit în timpul regimului Antoneştilor. Maestrul Eftimiu va deveni director general al teatrelor şi directorul Teatrului Naţional din Bucureşti, scriitorul favorit al P.C.R.–ului, academician şi intimul secretarului general al partidului, Gheorghe Gheorghiu-Dej.

Dacă – potrivit spuselor lui Zaharia Stancu în *Zile de lagăr* – Victor Eftimiu fusese, ca internat, în lagărul de la Tg. Jiu, „singurul privilegiat dintre noi" (dintre lăgăriştі), „celebritatea lui l-a impus chiar colonelului" (comandantul lagărului), cititorul îşi poate imagina de ce fel de privilegii s-a bucurat scriitorul în vremea guvernării lui Gheorghiu-Dej.

După 1947 începe marea tragedie a neamului românesc. Partidele istorice şi Partidul Social-Democrat sunt dizolvate. Liderii lor, în frunte cu Iuliu Maniu, Mihalache, Brătienii şi C-tin Titel-Petrescu, apar în faţa unor Tribunale Populare, în procese înscenate, ca spioni, complotişti şi trădători. Închisorile staliniste se transformă în adevărate Golgote ale întregii naţiuni. Cum era de aşteptat, Mişcarea Legionară trece din prigoana antonesciană în înfricoşetoarea prigoană comunistă, devenind ţinta principală în procesul de lichidare a trecutului politic românesc. Printre legionarii arestaţi şi condamnaţi, în 1948-1949, voi fi şi eu.

La eliberare, în vara anului 1954, amintindu-mi de făgăduinţa maestrului Eftimiu, din primăvara lui 1940: („... când legionarii vor fi din nou în prigoană, eu îţi promit să-ţi fiu de oarecare folos"), l-am căutat, l-am găsit şi...

Cunosc mai multe cazuri, din primii ani de guvernare marxistă, care arată, în feluri deosebite, ce a însemnat în lumea comunistă, prietenia dintre oameni. Redau mai jos unul pozitiv şi unul negativ.

În cazul pozitiv eroii sunt doi prieteni: Emil Bodnaraş şi inginerul Vasile Bucur (povestea lor am consemnat-o amănunţit într-un volum precedent; ea s-a petrecut în 1945).

Atunci, Emil Bodnaraş era secretar general al Preşedinţiei Consiliului de miniştri şi liderul cel mai puternic al P.C.R., „ochiul şi urechea lui Stalin în România"; Vasile Bucur îndeplinea funcţia de inginer şef al Judeţului Câmpulung – Bucovina.

Liceul l-au făcut împreună, au învăţat împreună, au mâncat şi dormit împreună; Bucuroaia, „mama" lui Vasile Bucur, fiind şi mama lui Emil Bodnaraş, o mamă de milostenie...

După terminarea liceului *„Dragoş Vodă"* cei doi prieteni, „fraţi", şi-au ales drumuri deosebite: Vasile Bucur a studiat ingineria la Padova în Italia şi a devenit legionar în Garda de Fier; Emil Bodnaraş s-a făcut ofiţer şi, ca locotenent, a dezertat la ruşi şi a devenit comunist.

În primăvara anului 1945 internările legionarilor în lagărele de concentrare se intensifică. Printre liderii legionari ai oraşului Câmpulung, propuşi, pentru internarea în lagărul de la Caracal, se găseşte şi inginerul Vasile Bucur. Bodnaraş este înştiinţat, intervine şi prietenul său, bun, Vasile Bucur, iese din încurcătură.

Dar, Emil Bodnaraş, care cunoştea bine ce urmează să se întâmple cu oamenii politici din trecut, îi dă un sfat:

- În viitor nu cred că voi mai avea puterea să te ajut. Pentru că sunt în planul partidului măsuri menite să lichideze radical orice urmă a ceea ce a fost, prin arestări masive, procese, condamnări, deportări. Şi toate sub control sovietic.

Un singur lucru pot să fac, să-ţi dau un sfat: părăseşte imediat Câmpulungul. Du-te în Banat, în Ardeal, du-te undeva unde să nu fii cunoscut ca legionar. Siguranţa din Câmpulung să-ţi piardă urma. Numai astfel, complet desprins de prieteni, de cunoscuţi, de rude, trăind într-un anonimat deplin, ai şansa să supravieţuieşti...

Inginerul Vasile Bucur l-a ascultat. A părăsit Câmpulungul, s-a stabilit la Timişoara, apoi la Cluj, a dus, împreună cu familia, o viaţă de izolare totală şi a reuşit să se strecoare prin cele patru valuri de arestări din perioada 1947-1964, supravieţuind, în acest fel, cataclismului comunist.

Acesta este, poate, un caz rar. Lui Emil Bodnaraş partidul, doctrina comunistă, nu i-au nimicit şi ultima fărâmă de omenie, de onoare, de demnitate umană, făcând din el o brută, un monstru cu chip de om. În cazul povestit, Emil Bodnaraş constituie o excepţie. Nu acelaşi lucru s-a petrecut în majoritatea altor cazuri.

Iată, de pildă, al doilea caz pe care vreau să-l fac cunoscut cititorului şi, care, de fapt, oglindeşte cel mai pregnant cinismul intelectualităţii în comunism, ce înseamnă prietenia dintre oameni în lumea comunistă.

E vorba de povestea tristă a profesorului Constantin Motaş.

În volumul ***„Golgota iluziilor"*** (Amintiri din Închisorile Staliniste), cititorul va lua cunoştinţă despre câteva momente petrecute în anturajul acestui mare savant, într-o celulă a Ministerului de Interne; în 1949.

(va urma)

Vasile BLĂNARU – FLAMURĂ

Cărturarii țării

AZI: MIRCEA ELIADE

* Se vor împlini, în această primăvară, la 16 aprilie (amintim că, tot în această primăvară –la 09/03.- se împlinesc 83 de ani de la naşterea acestuia; n. red.), se împlinesc 14 ani de când ne-a părăsit Mircea Eliade: prietenul, camaradul, mentorul, modelul multora dintre noi. Cu câteva luni înainte i se incendiase biblioteca; poate mâna criminală, care a pus focul acolo, este rudă cu cea care l-a ucis pe unul din elevii lui: Ion Petru Culianu. Poate că toți fac parte din aceeaşi vastă familie care se străduieşte, de 10 ani, să elimine din cultura României şi a lumii, spiritele a căror imensă lumină stinge bietele lor luminițe, luminițe despre care lumea nu-şi va mai aduce aminte decât pentru că, asemenea lui Caion, l-a târât prin Tribunale pe Caragiale, sau, asemenea lui Macedonski, l-a insultat pe Eminescu.

Dar, azi refuzăm să ne amintim de ploşnițe.

Azi, ne vom aminti de ceea ce Eliade ne-a lăsat, de ceea ce ne-a învățat şi, mai ales, de ce ar trebui să facem pentru ca viața şi opera lui să nu rămână risipită prin tot soiul de „închisori" aşa cum s-a întâmplat şi cu aceea a lui Eminescu, Hasdeu, Sextil Puşcariu, Lucian Blaga şi a multor altora pe care dușmănia vremurilor şi a oamenilor încearcă să-i înlăture din amintirea noastră.

Ucigând păstorii, se va risipi turma şi-au spus dușmanii României; şi, în bună parte, acțiunea lor a reuşit.

Este de datoria noastră să-i împiedecăm pe aceştia să-şi ducă la bun sfârşit vasta operație îndreptată împotriva culturii româneşti.

Trebuie să ne amintim cum s-a desfăşurat această luptă, luptă la care şi-au adus contribuția agenții Rusiei țariste, apoi a celei sovietice şi, mai nou, a celei „democratice" şi, care, Rusie, se străduieşte, de peste 300 de ani, să elimine, de pe hartă, Țările Româneşti, țări ce-i stau în cale în marşul ei spre Constantinopol şi Adriatica. Aceasta şi-a asociat, în acțiunile ei, mulțimea de alogeni aciuați, de la huni încoace, în vastul areal al dacilor şi tracilor şi, care, alogeni, din varii motive, doresc acelaşi lucru.

Imediat, după armistițiul din 1944, s-au deschis lagărele pentru a-i înghiți pe acei cărturari, luptători pentru România, adversari ai comunismului, familiile acestora etc., care stânjeneau planurile Rusiei. Inițial, operațiunea a fost sistată, dar, după trei ani –când cedarea Europei de Est devine fapt împlinit-, calea Rusiei şi a slugilor sale devine liberă. Primul pas: o listă uriaşă cu cărții interzise; al doilea: încarcerarea oamenilor politici incomozi noilor stăpâni; al treilea pas: desființarea libertății de exprimare; al patrulea: distrugerea bazelor economice a libertății individului (pentru aceasta s-au făcut două reforme : două reforme financiare, în patru ani, reforme care a spulberat toate rezervele băneşti ale cetățenilor); al cincilea pas: înființarea Poliției Politice, după modelul sovietic, Poliție organizată şi condusă, mulți ani, de cetățeni sovietici de origine evreească; al şaselea: înlăturarea Monarhiei; al şaptelea: „experimentele tip Piteşti", experimente organizate de Nikolski (în realitate evreul Grünberg; este interesant de semnalat pseudonimul ales de acest cumplit călău pentru a-şi ascunde adevărata origine; nu unul românesc ci unul ruso-ucrainean; alegerea aceasta dovedeşte o intenție cu bătaie mai lungă), Canalul Dunăre-Marea Neagră – ambele ediții - , colectivizarea agriculturii; al optulea pas: întemnițarea şi asasinarea legionarilor, a tocmai acelor oameni care erau vârful de lance al rezistenței față de expansionismul rusesc în haină iudeo-comunistă; al noulea pas: planurile cincinale, destinate –se pare- economiei competiționale, compatibilă cu posibilitățile reale ale țării şi transformarea ei –a economiei româneşti- în sursă menită să susțină ambițiile planetare ale Rusiei conduse de evrei şi, în fine, al zecelea pas: realizarea în România a „închisorii noastre cea de toate zilele".

În ce-l priveşte pe Mircea Eliade, efortul luptătorilor contra românismului s-a axat şi s-a fofilat pe trei căi: interzicerea trecutului (adică a cărților publicate până în 1944) şi, multă vreme, interzicerea şi sancționarea publiciştilor care ar fi putut aduce dovezi despre evoluția strălucită a acestuia în Occidentul zis liber; o campanie de denigrare, dusă, concomitent, cu una de captare a bunăvoinței savantului român spre comunism (lucrul părea posibil dacă ținem cont de dragostea savantului şi literatului Eliade față de România) şi, în fine, mai cu semă, după '90, o revărsare de ură şi acuzații care au mers până la a-l implica în ... Auschwitz (vezi Norman Manea, Felix Culpa). Aşa, fără ruşine...

În țară, după 1990, deşi s-a început, în mod dezordonat şi inegal, republicarea sau traducerea lucrărilor sale, publicate în alte limbi, nici TVR, națională, şi nici Radiodifuziunea, națională, nu fac decât foarte discrete (ca să fim eleganți) gesturi de reintroducere a operei lui Eliade în circuitul cultural național.

Între timp, o țară de dincolo de lume, Japonia, a început publicarea, în 16 volume, a operei ştiințifice iar, recent, s-a inițiat, tot acolo, şi traducerea celei literare.

Aceasta dovedeşte, a câta oară, că nimeni nu-i profet în țara lui!

Ce ar trebui să facem noi?...

Ceea ce s-ar cuveni să facem cu toți cărturarii României, scoşi din biblioteci, din viață, din viața culturală a țării: să-i repunem în drepturile lor.

De ce? Pentru că, o țară, care nu mai are copii, care-şi stâlceşte şi abandonează limba, care-şi batjocoreşte istoria şi care-şi ucide cărturarii este condamnată la pieire!

Nu trebuie să-i lăsăm pe dușmanii României să-şi împlinească atât de uşor planurile urii lor...

SCRUTATOR jr.

ORIGINEA POPORULUI ROMÂN

Această problemă a fost prezetată deformat timp de secole de către istoriografia română. *Traco-daco-geții* au convețuit în spațiul carpato-danubiano-pontic, fiind cel mai numeros popor din sud-estul Europei. Odată cu cucerirea Daciei (cu o suprafață de 300.000 km.p.) de către Traian, aceasta a fost supusă unui proces intens de românizare (!), până în anul 275. *În Historia augusta, cap. Vita Aureliani, 39, 7, se scrie că „împăratul Aurelianus văzând că Iuyricum este devastat şi Moesia ruinată, a părăsit provincia transdanubiană întemeiată de Traian"*, şi a întemeiat o nouă provincie cu numele Dacia, la sud de Dunăre, între cele două Moesii. În noua provincie au fost strămutate armata, administrația, înalții demnitari şi aristocrați şi întreaga populație a Daciei (800.000 de locuitori). Acest lucru este confirmat prin dovezile arheologice incontenstabile, din întregul arc interior Carpatic, privitor la vidul demografic existent după retragerea aureliană, precum şi de istorici.

Hunii, populație nomadă de neam turanic, venită din Asia, în 376, pătrund în vechea Dacie, o iau în stăpânire, şi de aici mai departe în Câmpia Panoniei. Ei vor stăpâni, Câmpia Panoniei, Transilvania, Oltenia şi Banatul, aşa cum demonstrează numeroasele dovezi arheologice descoperite pe aceste teritorii. Imperiul hunilor dispare în 454, când ei sunt învinşi de germanicii gepizi la Nedao. Toate populațiile migratoare, nu au găsit în Ardeal nici o populație sedentară, aşa cum o demonstrează clar izvoarele literare şi arheologice.

Ungurii au fost o populație *fino-ugrică*, din ramura ugriană, originară din spațiul cuprins între Munții Altai şi nodul Iranului. Ei au plecat din această regiune şi s-au aşezat pentru un timp, în secolul I, d. Hr. , în ținuturile cuprinse între Munții Urali, fluviul Volga şi râul Kama. Între secolele I-VIII, ungurii se deplasează spre Lebedia. În perioada anilor 837-896 ungurii au avut o zonă stabilă în zona gurilor Dunării, de la Don şi Doneț, până la Siret. În 895-896 ungurii (80.000 de persoane) se deplasează spre Panonia, trecînd prin bazinul Carpaților, pe care îl ocupă întrucât în această zonă nu era nici o populație. Acest lucru este confirmat de cronicile grecești, arabe şi germane. Astfel trecerea ungurilor prin Ardeal a dus la luarea în stăpânire a Ardealului, în 895-896. Venirea hunilor (strămoşii ungurilor) a fost prima descălecare, iar venirea ungurilor a doua. În sprijinul acestui adevăr istoric vine şi arheologia, deoarece cele mai vechi morminte maghiare primitive s-au descoperit în zona Mureşului şi Someşului. Astfel, o parte a populației triburilor ungurilor a rămas pe loc, definitiv, în interiorul arcului carpatic (Köpeczi, B. *Histoire de la Transylvanie*, Budapest, 1992).

Românii sunt urmaşi ai quarluq-ilor, o obscură populațiem *turcică*, a căror loc de origine este lângă Baschiria, dincolo de Volga, care se deplasează în jurul anului 1058, spre Dunărea şi au venit în interitoriul actual al Moldovei şi Olteniei; iar o parte a acestei populații a trecut Carpații şi s-au aşezat cu acordul ungurilor; în zona Făgăraşului şi a Sibiului. Această populație nomadă era organizată după modelul gentilico-tribal, trăia în corturi, se ocupau cu creşterea animalelor, vânătoarea şi pescuitul. Erau păgâni, nu cultivau pământul se hrăneau cu carne, lapte şi sânge de cal. Totodată, aceşti strămoşi ai românilor, migratori practicau incursiuni de jaf la populațiile sedentare. Până în jurul anului 1123 guarlugi împreună cu alte grupuri nomade (strămoşii actualilor romi) formează poporul român. Acesta este adevărul istoric privind originea poporului român.

Poporul român datorează totul poporului ungar, care pe parcursul unui mileniu, i-a acordat dreptul de a se stabilii şi munci pe teritoriul sau alături de el. Este o ruşine ca astăzi, în mijlocul unei Europe civilizate şi democrate, un popor milenar să fie sub ocupație armată străină.

Va veni şi ziua sfântă cînd poporul ungar din Ardeal, va câştiga lupta de eliberare socială şi națională împotrica armatei de ocupație române şi va redeveni parte integrantă a *Ungariei Mari. Pentru aceasta, noi, copiii noştri, frații noştri, părinții noştri, vom lupta până la capăt, prin orice mijloace, pentru că dușmanul român să fie obligat să se retragă în granițele sale dincolo de Carpați.*

VOM LUPTA PÂNĂ LA VICTORIA FINALĂ.

Comandamentul operativ al Armatei de Eliberare a Ardealului,

CLUJ oct. 1998

prof. dr. ing. Gyenge Csaba

Notă: Fără comentarii. Ortografia ş.c.l. de gramatică română etc., aparțin şi ele autorului.*

CLARVIZIUNEA LUI MIRCEA ELIADE

-fără comentarii-

•Ceea ce putem constata este că acei creatori de valori, acei „intelectuali" atât de mult bârfiți, care nu se integrază nicăieri şi care umplu lumea cu „teoriile" lor, tocmai ei sunt aleşii prin care istoria creşte, prin care țara merge mai departe sau decade până la neființă. (Cred că suntem înțeleşi: nu e vorba nici de belferi, nici de cerebrali, nici de eruditi, nici de gazetari-ci de clar-văzători, cretori de valori şi de fapte). (15. oct. 1934)

•Poți fi deştept, poți fi muncitor, poți avea toate calitățile: eforturile tale sunt anulate foarte simplu numai pentru că adversarul tău, oricât de mediocriu ar fi el, lucrează într-o bibliotecă sau un laborator ca lumea iar tu lucrezi cu două cărți şi trei eprubete. Şi cât timp rămâne starea aceastea deplorabilă - pe care aş numi-o crimă împotriva statului şi aş pedepsi-o cu moartea - toate eforturile sunt inutile.

Intelectualii români au pierdut plecarea! (21. oct. 1934)

•Mare sau mică, biruită sau victorioasă, o națiune nu înfruntă eternitatea nici prin politicienii ei, nici prin armata ei, ci numai prin ceea ce se gândeşte, se descoperă şi se creează între hotarele ei.

Deci asta reprezintă intelectualii: lupta contra neantului şi morții.....

•Orice mişcare politică îşi are rădăcinile în ideile unui intelectual sau grup de intelectuali. (1. nov. 1934)

Cum va fi lume nouă pe care ne-o urzesc aceşti oameni nu este greu de ghicit: un fruntaş comunist îmi spunea aseară că - la naşterea unei femei frumoase - oricât sânge s-ar pierde nu e prea mult. Cu asemenea figuri de stil se scuză orice barbarie.

Cel care-şi apără omenia, cel care nu vrea să renunțe la singura valoare pe care a creat-o şi tolerat-o această lume mârşavă - caritatea, înțelegerea - este luat în râs de toți oameni de „acțiune".

Sălbăticia de la Doftana este de-a dreptul sadică. Deținuții n-au voie să aibă un creion, o foaie de hârtie, un ziar. Ce numeşte asta; Pedeapsă şi dreptate? Dar orice ar fi făcut aceia, orice ar fi avut de gând să facă nici o lege din lume nu justifică tratamentul la care sunt supuşi.

Am ales într-adins asemenea pilde de ce se petrece lângă noi la Doftana, de ce s-ar putea petrece cu noi într-una din lumile „NOI" care ni se pregătesc. Pilde care ne dovedesc numai gradul de descompunere în care ne găsim şi gradul de mutilare la care am putea fi invitați *poate chiar de către oamenii care suferă azi la Doftana. Suficient ca să ne dăm seama de frumoasele culmi de umanitate pe care am ajuns.* (18. nov. 1934)

• Oricine se ridică în această țară a noastră, trebuie să fie murdărit de sus până jos. Mentalitatea politicii româneşti nu poate acepta oameni puri, oameni integri. Şi această mentalitate politică a pătruns în toate activitățile, stăpâneşte toate creerele. Nu de ieri, de azi, ci de zeci de ani. Prin 1870 Hasdeu era înjurat cumplit că e cumulard şi hoț. Câțiva ani mai târziu, Cihac, „demonstra" în *„Convorbiri Literare"* că Hasdeu e un incult ordinar, un simplu impostor.

Pamfletul politic a fost singurul gen de pamflet cunoscut şi practicat cu pasiune, chiar între savanți. Când doi savanți români se ceartă fiți siguri că fiecare neagă celuilalt orice urmă de ştiință. Nu mai e vorba de critică, de ajustare, de completare - ci pur şi simplu de bătaie ca la mahala. Domnul Iorgu Iordan, profesor universitar la Iaşi, a publicat, în 1921, în *Arhiva*, un studiu în care încerca să demonstreze că domnul Ovidiu Densuşianu „nu ştie să distingă părțile unei propoziții, adică nu cunoaşte subiectul, complementul etc. dintr-o propoziție". Va să zică domnul Densuşianu este un ignorant pur şi simplu, care n-ar fi trebuit să treacă clasa I-a secundară.

Dar aceasta nu e o excepție. Toți românii fac la fel. Poți şti ori cât de multe lucruri, poți descoperi multe adevăruri, poți ajunge cât de sus în stima elitelor - nimeni nu reacționează când eşti terfelit, eşti anulat sau calomniat. (...) Cred că orice ai face, e inutil. Acelaşi noroi te aşteaptă ca pe cel din urmă dintre tâlhari. (...) Aceştia suntem şi cu asemenea material uman trebuie să facem un om nou. SĂ NU DISPARĂ NICIODATĂ! Este cu atât mai aprigă misiunea noastră, cu cât românii sunt mai deştepți. (15.dec. 1934)

• Să vedem ce se numeşte în epoca noastră, şi mai ales în limba noastră, inteligența şi omul inteligent. S-a spus: acela care pricepe lucrurile aşa cum sunt; acela care recunoaşte un fapt folosindu-se de fragmente; coincidența formală cu realitatea etc. Cât ar fi ele de vagi fiecare dintre aceste definiții populare cuprind o bună parte de adevăr. Căci inteligența poate fi numită „tehnica aplicării la obiect". Este o definiție minimă, căreia i se pot aduce oricâte completări - dar din care nu se mai poate reduce nimic.

Se poate vorbi de inteligență numai atunci când orientarea către obiect este sigură. În nici un caz nu se poate vorbi despre inteligență la omul de pe stradă, care nu cunoaşte nici un „obiect" precis. Aceast om poate fi viclean, dezghețat, şmecher, prudent; poate fi chiar înțelept ceea ce valorează de o mie de ori cât o inteleigență - dar nu e inteligent.

Inteligența începe să funcționeze real numai după ce un număr oarecare de obiecte au fost asimilate organic de cunoştință.

În cazul culturi noastre europene o confuzie a fost fatală inteligenței. Şi anume credința absurdă că omul nu se poate ține la pas cu toată cunoaşterea. Dar aici nu este vorba de „toată cunoaşterea" lucru ce a fost imposibil chiar în Grecia veche pentru majoritatea oamenilor. Este vorba de a te familiariza cu toate PLANURILE CUNOAŞTERII; de a şti, cu alte cuvinte, ce înseamnă cunoaşterea în matematică, metafizică, istorie, ştiință, estetică etc. (...) Asta nu înseamnă, repet, de a cunoaşte totul: lucru imposibil şi ridicol. Înseamnă, însă, a nu confunda planurile şi valorile; a nu explica o operă de artă plastică prin foame, un fapt religios prin sex, un fapt biologic prin chimie, un eveniment istoric prin poziția statelor etc.

Ceea ce caracterizează epoca noastă este însă această confuzie totală a planurilor. Totul se explică prin altceva decât prin ceea ce trebuie. Este un fals misticism, un profetism laic, un fanatism semidoct, care s-ar putea prevala de oricare dintre funcțiile naturale ale omului, numai de inteligență nu (...).

(va urma

Fragmente selectate de P.S. MICHAIL

UN ROMÂN PENTRU TOTDEAUNA: NAE IONESCU

Să nu-i credeți pe biografii lui Nae Ionescu, care vă vor spune că el venea din Brăila portului, a fostei raiale turcești și din țara lui Panait Istrati. Pentru că ceea ce spun aceștia nu este adevărat.

Așa cum nu este adevărat că Iisus Hristos ar fi fost băiatul unui dulgher din Nazaret.

Firește, fiecare ființă umană se cuvine să aibă un tată vizibil, să aibă o casă și acea casă să fie situată pe o stradă și să aibă un număr vizibil la poartă pentru ca Poliția și ucigașii să știe de unde să-l ia atunci când Diavolul și slugile lor cred că le-a sosit vremea realizării pe pământ a imperiului lor.

Nae Ionescu venea de dincolo de lume aceasta mai sus pomenită și tot acolo a plecat în acea primăvară tristă și vântoasă a anului 1940, când, peste lume, se prăvălise, deja, mânia lui Dumnezeu.

Mânie cu totul îndreptățită.

Cum putea Dumnezeu să ierte diavoleasca făcătură, când, sub stăpânirea celui ce ar fi trebuit să fie logofătul trebilor dumnezeești pe pământul românesc, logofăt ce purta pentru înalta slujbă numele lui Miron Cristea, s-au petrecut cele mai cumplite silnicii.

Cum ar fi putut să nu-și întoarcă fața de la noi când cel ce ar fi trebuit să fie păzitorul bisericilor lui și păstrătorul credinței s-a făcut chezaș și paravan pentru uneltiri, crime și asasinate?

Cum va putea uita Dmnezeu –și când- trupurile sfârtecate de gloanțe ale fiilor săi care porniseră, peste mări și țări, ca să-l apere de ofensele dușmanilor săi de todeauna; cum să uite pe cei care, fără judecată și fără lumânare au fost azvârliți la marginea tuturor drumurilor acestei țări; cum putea el să-i uite pe Moța și Marin, Haig Acterian sau Christian Tell, pe Alexandru Cantacuzino sau pe Vasile Cristescu, pe Șiancu sau pe Ionică, Puiu Gârcineanu și pe toți cei care nici azi nu sunt pomeniți așa cum s-ar fi cuvenit printre *ucenicii* neamului?

Dumnezeul părinților noștri s-ar cutremura de mânie și durere și gândesc că a hotărât să nu ne ierte pentru că am tolerat asasinatele de la Tâncăbești, asasinate ticluite de niște venetici și împlinite, precum trădarea lui Iuda, pentru un pumn de bani, de niște slugi ticăloase (vezi chiar cele relatate de pl. Sârbu).

Și atunci când toate aceste fărădelegi au cotropit pământul acestei țări, promisă de cei mai buni fii ai săi, ca o țară dreaptă și ascultătoare de Dumnezeu, El a hotărât să-și recheme amabasadorii și să ne lase în voia soartei drept osândă pentru toate păcatele noastre...

Și atunci i-a dat lui Nae Ionescu permisiunea de a se întoarce în Împărăția Cerurilor, pentru, că, se vede treaba, de cărturari, precum acest român, va fi având și Dumnezeu nevoie în Universitățile sale. Mai ales că, din ale țării noastre, potrivnicii lui și ai noștri l-au eliminat fără nici o remușcare.

Și toate acestea se împlineau la ordinele unui grecotei, așa zis democrat, precum mulți dintre cei de azi și, mai ales, din ultimii șaizeci de ani, ce, ascunși sub patrafirul Patriarhului țării, cel care era, în același timp, și prim-ministru, și ministrul Educației Naționale dar și ministrul... distrugerii țării.

Se spune că Nae Ionescuar fi fost otrăvit.

Aceasta, însă, a fost ultima picătură din potopul mișeliei care se năpustise peste unul dintre cei mai mari meșteri ai spiritualității românești. In ultimii șase ani de viață i s-a luat ziarul, i s-a luat catedra, i-a fost confiscată libertatea, i-a fost batjocorită truda de o viață.

Și toate acestea încurajate –sau cine știe- poate chiar inițiate și organizate –de cel care, fiind în fruntea statului, ar fi trebuit să vegheze la împlinirea pactului social ce-l lega de poporul român și, mai ales, de apărarea celor care făuresc țara.

Furia regelui era justificată de refuzul celui care-l ajutase, în ciuda păcatelor și greșelilor sale, să se întoarcă pe Tronul regilor care făcuseră România modernă; era furios pentru că, printre cei care nu au acceptat niciodată să fie cumpărați și care nu a încetat, nici o clipă, să scoată la iveală și greșelile și păcatele și crimele puterii se afla Nae Ionescu.

Și când și-a dat seama că efortul lui de a-l face pe Carol al II-lea un rege „fără reproș și prihană" nu se va putea împlini, și-a ridicat mîna de pe augustul său elev lăsându-l în mijlocul unei haite de hiene, țuțări și reptile – lichele pe care nu-i strânsese în jurul Palatului și a slăbiciunilor regale, decât arghiorofilia, antiromânismul și lașitatea.

Vorbele mele sunt întemeiate pe mărturiile celor care au fost de față la toate cele petrecute: cu puține zile înainte de marea călătorie, Vasile Băncilă, îl întâlnește în casa cumnatului lui Nae Ionescu, generalul Vasile Panaitescu și între altele Nae mărturisește cu tristețe: «Eu, din 1931, eram lămurit. N-am mai crezut nici în P. (inițială sub care se ascundea regele Carol al II-lea)». Regimul sufletesc pe care l-a avut Nae Ionescu în ultimii ani l-a distrus. Poliția venea tot la DOUĂ NOAPTEA. De ce la ora asta? De câte ori erau evenimente grave –moartea *Căpitanului*, a lui Cristescu, a lui- Nae Ionescu era alb de tensiune; se aștepta să vină să-l ridice. Era CALM –și, poate, tocmai asta l-a distrus; nu-și dădea drumul în afară, ci strângea răul în el. Nu e o bună igienă, mă conving de asta. Căpătase o ascuțime extraordinară a auzului; auzea de acolo, din casa lui, chiar când trecea cineva pe la poartă, pe sub poartă –și ce departe e- fără să fi sunat".

„La înmormântare a fost lume enorm de multă și au plâns atâția ochi, ca la nimeni... Poliția a adus un grup de sergenți și unul de jandarmi, plus agenți. Șeful lor a parlamentat, pe treptele capelei, cu generalul Panaitescu și numai când acesta și-a luat angajamentul că NU VOR FI DISCURSURI, atunci comandantul militar a zis: «În acest caz renunțăm să mai băgăm armata în biserică»".

Dar să nu-i credeți nici pe cei care vă vor spune – ca și mine - că Nae Ionescu a murit.

Nu-i adevărat.

Nae Ionescu trăiește; se află printre noi; ne-a lăsat ucenici; aceștia au povestit sau vor povesti și, într-o zi, vom citi și ne vom minuna de spusele lor;

Nae Ionescu ne-a lăsat, nu doar o legendă, el ne-a lăsat o carte adevărată; o carte de învățături precum cele ale lui Neagoe către fiul său și care, carte, așteaptă să fie tipărită, o călăuză pentru cei ce vor să-și croiască drum prin hățișul acestei lumi;

Nae Ionescu face parte dintre „stelele polare" ale culturii românești ale cărei hotare ei și elevii lui le-au sfărmat și extins în cuprinsul întregi lumii și în ciuda vrăjmășiei vremurilor și dușmăniei oamenilor;

Nae Ionescu –spunea Băncilă- a fost un om complet; cei mai mulți oameni sunt înnecați în viața, numai în viață. Moartea nu există pentru el. Dar Nae Ionescu și-a clădit existența pe două valori: și pe gândul vieții și pe cel al morții.

Și nu doar din an în an vom cuteza să-l pomenim ci în toate zilele vieții noastre pentru că el a fost prietenul, profesorul, mentorul și modelul nostru.

Doru MIHAIL

CREAREA UNEI METODE DE ÎNȚELEGERE A REALITĂȚII POLITICE
văzută de
NAE IONESCU

Eu îmi dau cel dintâiu seama că Guvernul va pleca; pentru că ştiu şi de ce va pleca. Va pleca pentru că împrejurările nu i-au îngăduit, sau pentru că i-a LIPSIT CURAJUL MARILOR HOTĂRÂRI, ca să devină MARELE GUVERN AL REVOLUȚIE ROMÂNEŞTI, singura atitudine rodnică şi mântuitoare în situația de azi.

Creştinismul este religia iubirii, a milei şi a iertării.

Religia celor slabi deci? A sclavilor? A, nu. Ci mai degrabă a eroilor. A eroilor umili şi anonimi; a celor care s-au înfrânt pe ei, a celor care nu mai sunt ai lor; ci ai lui Dumnezeu.

Cine nu mai cere nimic pentru el, e creştin.

Cine nu mai există prin el, e creştin.

Cine s-a omorât în trupul lui, în ambițiile şi în poftele lui, dar trăieşte în spiritul şi în legea lui, care e a lui Dumnezeu, e creştin.

Înseamnă însă aceasta că un creştin nu există, nu cere nimic, nu vrea nimic, nu luptă pentru nimic? Deloc. El este, luptă şi cere împlinirea legii lui Dumnezeu.

De-ți va greşi apropapele tău nu de şapte ori, dar de şaptezeci de ori câte şapte, iartă-l pe el. De–ți va greşi ție, nu ai nici un drept să-l osândeşti, căci cine te-a pus pe tine judecător în propria ta cauză; şi de unde vei lua puterea să osândeşti, şi hotărâre s-o execuți?

Ştim că, batjocorit, scuipat, pălmuit şi spânzurat pe cruce, Hristos a gemut îndurător: Iartă-le lor, Doamne, că nu ştiu ce fac. Dar tot Hristos, îndurătorul a toate, e cel care a luat biciul şi a gonit pe zarafii şi negustorii care spurcau casa Domnului. De ce se uită aşa uşor lucrurile acestea?

De ce nu ne dăm seama că blasfemăm şi că batjocorim tocmai ceea ce este mai cutremurător de sublim în creştinism atunci când bagatelizăm iertarea creştină făcând din ea o muşama cu care să acoperim păcatele împotriva „legii".

Există o falsă rădăcină a vieții religioase şi anume necesitatea superficială de a explica şi de a înțelege hotărârile şi faptele lui Dumnezeu. Vrem să înțelegem pentru că ne închipuim că nu există decât un plan al realităților, cel al realităților raționale; în care om şi Dumnezeu nu sunt decât existențe cantitativ deosebite: Dumnezeu fiind mai deştept, mai bun, mai puternic decât noi, dar lucrând după aceleaşi legi şi norme după care ne conducem noi gestul şi paşii.

Transpunerea în forme raționale a existenței a fost exitinsă până dincolo de limitele veacului şi omul are pretenția să impună legea lui de înțelegere a – Absolutului, încadrându-l în cele patru principii fundamentale ale logicii. Jalnică betegeală de minte, protestantă, căreia lipsa noastră de control şi disciplină ne îndeamnă să-i cădem victimă.

Şi cu toate acestea învățătura ortdoxiei noastre este şi aici clară: „Neînțelese sunt căile Tale". Adică, arătările lui Dumnezeu nu cad sub puterea noastră de înțelegere. Nimic din cele ce sunt ale lui, dintr-ale lui nu se explică, ci pur şi simplu SE ACCEPTĂ.

Nu cred în utilitatea acțiunii antirevizioniste şi nici nu o înțeleg. Există, desigur, peste graniță o acțiune revizionistă. Răspunsul la o asemenea întrebare nu e, însă, nu poate fi cel care se încearcă a se da aci la noi.

Vezi, un om ți-a furat căciula. Şi se bucură de ea o bucată de vreme. Până când, într-o zi, ți-ai prins omul la strâmtoare şi ți-ai luat căciula înapoi. Omul, ce să facă? A pornit-o prin vecini: că uite, că mi-a luat căciula pe care am purtat-o de zece ani; că eu fără căciulă nu pot să trăiesc; capăt guturai; că o fi căciula lui, dar vezi că nu-i şede bine, şi pe capul meu sta mai chipeş. Şi aşa mai departe. Asta face el. Dar, tu ce faci? Ai de făcut ceva... Ce? Vrei să pleci şi tu la vecini? Ce să spui? Că e căciula ta? Asta o ştie toată lumea! Că nu vrei s-o mai dai înapoi? E, ca şi cum, că, ți-ai închipui că te crede cineva în stare de aşa prostie. Tu, deci nu faci nimic. Nu ai nimic de făcut. Cel mult, dacă îți îndeşi mai bine căciula pe cap; şi ridici din umeri: lasă-l nene, să spuie! Iar, în buzunar, ÎȚI FACI MÂNA PUMN. Dar să ți-o faci!

Să mergem deci la aniversarea de la 1 Decembrie. Ca la prăznuirea unei dreptăți istorice. Dar să lăsăm adunările antirevizioniste. Cari nu fac decât să învenineze o situație; o situație pe care noi suntem destul de tari ca să o stăpânim şi fără aceste adunări.

Cu aceste adunări, însă, starea de spirit necesară unei largi soluții a problemei, care nu se poate să ştirbească drepturile noastre, nu pentru că sunt ale noastre, ci pentru că sunt fireşti, după aşezarea lui Dumnezu – starea nouă de spirit e bătută în coastă, şi asta e păcat.

Pentru că, totuşi, problema există.

Ceea ce se cere este aşezarea noastră într-o situație *de fapt,* de aşa natură, încât revizuirea tratatelor să nu ne atingă –să fie față de noi imposibilă.

Am făcut noi asta?

Se cereau două lucruri: 1. organizarea țării în aşa fel încât ea să reprezinte o forță a cărei dușmănie să fie temută şi a cărei pretienie să fie dorită; 2. încadrarea țării noastre într-un sistem de alianțe şi prietenii fireşti, care să facă imposibilă amenințarea granițelor noastre.

(...) Lipsiți de simțul marilor prefaceri istorice, încrustați într-o mentalitate subalternă, care ne împiedecă să luăm cunoştiință chiar de faptul că suntem un popor de 18 milioane (atunci, azi 22; n.red.), incapabili de a ne ridica până la contactul cu realitățile directe, noi am întârziat şi întârziem încă în chip iresponsabil într-o politică învechită care nu mai poate da nimic astăzi nici chiar în țările unde ea pe vremuri a luat naştere în mod firesc şi condamnăm astel o țară bogată şi un popor muncitor la o paralizie permanentă care nu are decât o singură ieşire: CATASTROFA.

Se cere un om cu o inteligență plastică; cu simț al realităților directe; cu înțelegere pentru problematica răsăritului. Ni s-a dat un om mort, cu acea blestemată inteligență de caldarâm despre care vorbeam altădată şi care a fost întodeauna nenorocirea popoarelor; un occidental uscat de sucurile vieții, pentru care toată realitatea se închide în câteva paragrafe juridice, iar frământările popoarelor se reduc la o seacă dialectică de cancelarii. Rezultatul: NUL! (*„omul mort" era Nicolae Titulescu; n. red.)

(continuare în pagina 9)

(urmare din pagina 8)

(CREAREA...)

1. Nu există programe proprii fiecărui partid. Partidele noastre politice trăiesc într-o anarhie programatică de nedescris. Partidul liberal legiferează în cadrele mentalității și sistemei socialiste; Partidul Național-Țărănesc își însușește punctul de vedere al burgheziei liberale; iar Partidul Poporului înscrie pe steag: muncă, legalitate –cari pot constitui o metodă formală dar nu și un program substanțial de guvernare..

2. De unde urmează cu necesitate: că într-o țară unde partidele politice nu se diferențiază programatic și unde indicațiile pentru ordinea succesiunii la putere a acestor partide nu se face prin inițiativa masei electorale neutre, nu se poate vorbi de un regim al partidelor politice.

Ce drept au aceste partide ca să ceară totuși permanentizarea sistemului?

NICI UNUL!

Partidele politice vor avea dreptul să ridice pretențiile pe care le formulează astăzi atunci când vor fi cu adevărat partide politice – programatic diferențiate- și când va exista o opinie publică autonnoma și spontană.

A voii să fii Român, nu înseamnă însă și a fi român. A fi român, însemnează o stare naturală, o formulă de echilibru a existenței din care decurg, prin însăși desfășurarea vetii, anumite forme. Un bob de grâu, dacă îl îngropi în pământ, la umezeală, încolțește și dă fir. Un anumit fir, cu o anumită dezvoltare, necesară, mai dinainte determinată de însăși structura bobului de grâu. Așa se petrece și cu „românía" noastră. A fi ROMÂN înseamnă a avea o anumită plămadă, din care decurg cu necesitate absolută anumite atitudini și gesturi. Voința noastră nu are nimic de zis în această împrejurare; pentru că noi nu ne putem depăși în chip normal pe noi înșine decât încetând a fi noi înșine.

După cum nu e grâu, sămânța care sfârșește prin a purta un spic de orz.

Eu am spus că elementele vii ale realităților românești sunt înnăbușite sub un întreg aparat artificial de rutina de prejudecăți și de falsă arhitectonică statală; de putregaiul sufletesc al clasei conducătoare în viața publică, să nu mai vorbim. Iar ceea ce am propus eu, este elementar; este ceea ce face grădinarul, când taie buruiana rea din jurul firului prețios ieșit din sămânța cea bună. Elementar, dar nu tot așa de simplu. Căci în viața noastră de stat, așa cum este ea azi promovată de așezările care o definesc și îi canalizează forțele, a crescut prea multă bălărie și aproape că s-a închircit colțul ierbii celei bune; dacă nu cumva se va fi altoit neghina în grâu. De nepricepuți. Sau de răi. (...) Să distrugem, deci, înainte de a clădi. Să distrugem tot ce împiedecă, desfășurarea sănătoasă a vieții adevărate. Obișnuință, lene de gândire; și, mai ales, actualul aparat de stat care consființește starea de lucruri de astăzi; și o consolidează. Știu că asta sperie. Schimbări au fost prea multe la noi, și dacă se cere ceva, apoi asta e, azi, stabilizare. Da; numai că schimbări s-au făcut în persoane și în beneficiari; și noi cerem –cu ce justificări se vede- SCHIMBARE DE SISTEM.

Nu sunt negativi cei care vor să deschidă drumurile vieții; ci, dinpotrivă, cei care, din lene, obișnuință, frică sau interese încurajează, întrețin și consolidează o situație anormală; care, dacă ar fi mai stearpă, nu ar înfățișa cel mai însemnat rău.

Este cel puțin straniu că într-o țară în care nimeni nu-i ignoră caracterul – („eminamente agricol")- nu se numește grup – cât de redus de oameni- care să pretindă și să promoveze o organizație firească - deci agrariană - a realităților ei. Straniu – dar nu și inexplicabil. Căci cultura românească – sau ceea ce trece ca atare - nefiind decât de natură citadină –adică de import (cum e în genere așezarea noastră orășenească) - nu e decât foarte firesc ca reprezentanții sau numai purtătorii acestei culturi, infestanți cum sunt cu toții de abstractivismul pozitivisto - științist, să nu aibă nici un fel de înțelegere pentru ceea ce se cheamă o realitate organică: vie.

Dacă noi am cunoaște situația financiară a fiecăruia din oamenii politici care ne conduc, poate că am fi în stare să indicăm mai dinainte cu precizie linia evenimentelor. (...) Ne închipuim, anume, că, pentru oamenii politici, există realități și probleme obiective către care se îndreaptă și după care se diriguiește efortul lor creator.

Nu e totuși așa.

Pentru că oamenii se ațin pe la periferia întâmplărilor și se amestecă în ele cu pretenția de a le conduce. De condus e sigur că nu le pot conduce. Le-ar putea totuși promova. Dacă ar ști să le urmărească, să le înțeleagă și să le și pună în slujba lor. Asta însă e greu. Pentru că nu pot judeca liber și nu pot vedea drept mai exact. NU POATE VEDEA, pur și simplu – decât cel ce nu-i încătușat de nici un fel de prejudecăți. Și sunt două, cel puțin două beteșuguri ale oamenilor politici, care le falsifică vederea și stau ca atare la originea tuturor tulburărilor și necazurilor: spiritul de conducere și spiritul de posesiune: AMBIȚIA de a DOMINA și DORINȚA de a POSEDA.

Exponenții de azi sunt cei ai unei clase care posedă. Care posedă și, - natural -, nu se lasă deposedată. Ați voi poate ca politica de azi să fie făcută de reprezentanți realităților de mâine?

Asta e imposibil. Nu s-a întâmplat niciodată în istorie, nu se va întâmpla nici acum.

Fiecare dintre noi ne putem închipui –așa cum ne-a nefericit Descartes, cu al său COGITO- că suntem centru și scop al universului; dar, dacă am fi, numai puțin, mai impersonali, ar trebui să ne gândim că Dumnezeu va fi făcut totuși lumea din alte motive decât ca să ne slujească nouă de vacă de muls...

CEILALTI DESPRE NAE IONESCU

Petre ŢUŢEA:

* Definiţia lui Nae Ionescu este aceasta: meditaţia metafizică mutată la nivel cotidian, sau ridicarea cotidianului la nivel filosofic. Nimeni nu a făcut asta în presă până la el, nici măcar Eminescu. Deşi a fost un foarte mare gânditor şi deşi rămâne cel mai mare jurnalist, Eminescu n-a filosofat în publicistică.

* Călinescu, faţă de Ionescu, nici n-a existat; n-avea vocaţie filosofică nici cât un măturător. Nae Ionescu nu se măsura în vreme lui cu nimeni. Era el însuşi.

* Întrebat fiind cum înţelege gândirea, în formă pură sau în exemple, Nae Ionescu a răspuns: exemplele au fost lăsate de Dumnezeu pe pământ pentru ca ideeile să fie sesizate, senzorial şi de proşti.

Vasile BĂNCILĂ:

* Moartea lui, neaşteptată şi neverosimilă, pune încă odată probleme, dacă, noi, Românii, avem îndeajuns parte de oamenii excepţional dotaţi, pe care ni-i dăruieşte naţia noastră. El vine să se adauge la acea serie de bărbaţi ajunşi în plină putere de creaţie, dar dispăruţi înainte de a-şi fi implinit opera: Lambrior, Bogrea, Pârvan, Vâlsan, Matei Nicolau –pentru a nu vorbi de seria încă şi mai lungă a poeţilor, romancierilor, nuveliştilor, seceraţi în pragul vieţii creatoare sau în prestigioasă maturitate.

* Nae Ionescu a dat conaţionalilor săi exemplul unei vieţi de mare îndrăzneală şi de stil personal. Iar celor cari îl înlocuiesc pe Dumnezeu, morala, familia, prietenia şi chiar neamul cu rangul social, le-a dat un exemplu de cerbicie dusă până la martiraj, pe care din nefericire aceştia nu-l pot pricepe. Dealtfel un astfel de om este greu de înţeles şi, pentru cei ce nu l-au cunoscut foarte de aproape, trebuie să aştepte să-l cunoască foarte de departe pentru a înţelege ceva din autenticitatea şi semnificaţia lui.

* Când timpul, care este cel mai bun silogism va aduce sporul lui de înţelegere, se va lămuri mai uşor figura spirituală a unui astfel de singular trecător prin strania şi sacra scenă a vieţii.

Constantin NOICA:

Cu Nae Ionescu ni se pare că întâlnim un gânditor care nu numai că iese de pe făgaşul celor de până acum, dar restituie gândirea românească filosofiei clasice de aiurea. Cursurile lui Nae Ionescu nu sunt încă publicate în întregime – (nici azi; n. red.) iar judecata critică asupra lor nu e încheiată nici măcar de cei care le cunosc, de elevii lui. Afirmam, însă –iar afirmaţia noastră întîmpina rezerve, o ştim chiar din partea unor dintre elevii lui Nae Ionescu- că regăsim, prin el, căile filosofiei cu care ne-a deprins Apusul.

Emil CIORAN:

* De căte ori, în vibrante accente de afecţiune, Nae Ionescu mi-a părut singurul om pentru care se poate renunţa! Tentaţia, adică de A-l TRĂI VIAŢA LUI. Şi aş fi nesincer dacă nu aş spune că sunt atâţia între tineri care trăiesc ÎN EL. Lumea, care nu-l cunoaşte decât superficial, vorbeşte de „demonie", ca şi cum Nae Ionescu s-ar sili să ne câştige admiraţia pentru a ne anula. Şi ce uşor i-ar fi fost! N-avea decât să dea „drum slobod" îndoielilor şi chinurilor sale. (...) Farmecul existenţei lui Nae Ionescu îşi are, însă, un temei mai adânc şi paradoxal. Căci alături de tendinţa aceasta de a te pierde în el, de a luneca pe toate conflictele lui, n-am cunoscut alt om CARE SĂ TE OBLIGE A FI MAI MULT TU ÎNSUŢI (...). Scârbit de istorie şi de cunoaştere, mă gândisem odată la Berlin să scriu o teză de doctorat despre lacrimi. Şi am fost de acord cu atâţia prieteni că singurul profesor din univers care ar primi-o ar fi Nae Ionescu.

* Omul care a scris: „Simon Petru doarme. Şi noi toţi ca el. Şi de aceea până şi iubirea e suferinţă. Lumea se răsuceşte în durere ca o râmă pusă pe jăratec. Şi Dumnezeu odată cu ea" –nu poate fi, în nici un caz, acuzat de iluzii. (...) Nimeni nu a insistat mai mult ca el asupra dramei de a ŞTI. Este singurul profesor de la care am învăţat ce pierdere mare e cunoaşterea. Ruperea echilibrului originar prin spirit şi dezintegrarea din fiinţă prin conştiinţă sunt fructe ale tentaţiei demiurgice.

Mircea ELIADE:

Pe atunci Nae Ionescu era, ca şi Mircea Florian, un tânăr conferenţiar de abia de câţiva ani la Universitate. Preda logica şi metafizica şi ţinea seminar de Istoria Logicii. Anunţase un curs despre *„Faust şi problema salvării"*. Amfiteatrul Titu Maiorescu era arhiplin şi am găsit cu greu un loc în fund, tocmai ultima bancă. A intrat a un bărbat brun, palid, cu tâmplele descoperite, cu sprâncenele negre stufoase, arcuite mefistofelic şi cu ochii de un albastru sumbru, oţelit, neobişnuit de sclipitori; când îşi repezea privirile pe neaşteptate dintr-un perete în altul, parcă ar fi fulgerat în amfiteatru. Era slab, destul de înalt, îmbrăcat sobru, dar cu o neglijenţă elegantă; şi avea cele mai frumoase şi expresive mâini pe care le-am văzut vreodată. Când vorbea, mâinile îi modealau gândirea, subliniau nuanţele, anticipau dificultăţile, semnele de întrebare.

A fost primit, cum se obişnuia pe atunci, cu aplauze; dar Nae Ionescu le-a contenit, ridicând brusc braţul: „adică aveţi dreptul de a aplauda, ne-a spus, ar trebui să-l aveţi şi pe acela de a huidui când nu v-o place o lecţie. Dar legea vă interzice huiduiala în sălile Universităţilor. Aşa, că, rog să nu aplaudaţi".

Cred că de *Ziua Cărţii* a apărut şi romanul lui Sebastian, *De două mii de ani*, cu o prefaţă de Nae Ionescu. Îmi aduc aminte că, Sebastian, venise într-o după amiază să mă vadă, palid, aproape desfigurat. „Mi-a dat *Prefaţa,* mi-a spus. E o tragedie. E o condamnare la moarte" a adăugat întinzându-mi manuscrisul Profesorului. L-am citit cu emoţie dar şi cu strângere de inimă. Iuda suferă pentru că trebuie să sufere scria Nae Ionescu. Şi explica de ce: evreii refuzaseră să recunoască pe Mesia Iisus Hristos. Şi suferinţa aceasta în istorie reflecta într-un anumit sens destinul poporului evreu, care, tocmai pentru că refuzase creştinismul, nu putea fi mîntuit. Extra Eccle siam nulla salus.

Pentru cineva care scrisese că „evreii sunt nişte întârziaţi pe drumul mântuirii", care studiase Kabbala şi mistica iudaică şi spune (prin 1927 –28), pe vremea studenţiei mele: „Mă simt de multe ori ispitit să las şi gazetărie, şi politică, şi să mă consacru studiilor mele ebraice" – prefaţa prospăt scrisă însemna o retragere pe poziţii considerabil mai rigide. Profesorul vedea problema evreească, în primul rând, în termeni religioşi.

Nicolae STEINHARDT:

Aici s-ar putea să trebuiască a fi căutat secretul fascinaţiei exercitată de Nae Ionescu asupra auditorilor săi, la omul acesta de înaltă, imensă şi rafinată cultură, filosofia –ca la Socrate şi Platon- redevenea înţelepciune, învăţătură operativă şi modalitate de trăire. Nu înveţi ca să ştii, înveţi ca să ştii ce să faci cu tine şi din viaţa ta. (...) Nu te lua de mână, nu te silea, nu-ţi rezolva problemele. (...) Te înşfăca, te certa, te cucerea, te scandaliza, îţi punea cultura la îndemână ca pe o prăjitură minunată, ca pe un venin, ca pe un filtru al lui Merlin vrăjitorul, ca pe o spadă cu două tăişuri, ca pe un vârtej. Un lucru este sigur –şi de aceea a fost Nae Ionescu un profesor unicat: nu te lăsa apatic şi indiferent.

„VADUL CRUCII"

-Amintiri din tabăra legionară de pe muntele Rarău-

Vara anului 1934.

Câteva noi amintiri din tabăra de pe Rarău:

La slujba religioasă de duminică (5/08.), biserica a fost arhiplină de credincioşi. Sute de turişti veniseră să viziteze tabăra, să-l vadă pe Codreanu. Slujba, oficiată de starețul Elisei, avu ca punct de atracție *Corul Legionar* improvizat şi condus de Remus Țincoca. E interesant să auzi pe muntele Rarău un „*Tatăl nostru*" de Muzicescu, într-o combinație de soli, susținut de vocea unui mare tenor ca aceea a inginerului Vasilică Țincoca.

Laudă lui Dumnezeu pentru soare, pentru aer, pentru pâine, pentru muncă !

Printre credincioşii din biserică, alături de *Căpitan*, Ionel Moța (venise în tabără cu trei zile în urmă). Eram „izcor", pe la făcutul fânului, când l-am văzut, urcând drumul Rarăului, avându-l ca „*ghid*" pe prietenul meu din copilărie, Petre Tâmpău. Nicolae Strungaru m-a informat că *domnul Moța* adusese *Căpitanului* un mesaj în legătură cu *ceva neplăcut* petrecut în tabăra lui Stelescu de la Budachi.

Este adevărat că avusese loc *ceva neplăcut* pentru *Legiune* în tabăra lui Stelescu. Însă neaşteptata sosire pe Rarău a *domnului Moța* era legată de ceva mai grav: se petrecea la câteva zile după ce inginerul Cristian Leu dezvăluise profesorului Nae Ionescu (la 24 iulie 1934) povestea cu cianura de potasiu. Datorită faptului că, în conformitate cu destăinuirile inginerului chimist în Ministerul de Război, era vorba de un complot în toată regula, la care participau, direct, cu *primul-ministru, un ministru de Externe* de talia lui Titulescu sprijinit în această *operă patriotică* de acele cercuri străine care îl trimiseseră la moarte pe I. Ghe. Duca şi un mare ziarist, ca Pamfil Şeicaru, secundat de un altul, Luca Gheorghiade, amândoi dispuşi să contribuie la comiterea oricărei crime, toți aceştia având „Înaltul" gir al personajului „*mult mai înalt*" şi al „Înaltei Doamne", datorită acestui fapt - zic -, conducerea Mişcării, din Bucureşti (Ionel Moța, generalul Zizi Cantacuzino, şi Nae Ionescu) avea toate motivele să fie îngrijorată, să ia primele măsuri de prevenire. Una din măsuri era călătoria lui Moța în nordul Moldovei.

În după-amiaza aceleiaşi zile (duminică, 5/08.), adjunctul şefului *Legiunii* părăsi tabăra. L-au condus, până dincolo de gardurile moşiei schitului, Căpitanul, cu soția, Fănica Atanasescu, profesorul Coriolan Matei, Nicoleta Nicolescu, dr. Andonescu, Sică Popescu şi Filon Lauric, liderul tineretului din Cernăuți.

La întoarcere, *Căpitanul*, îşi exprimă dorința de a face o plimbare până jos, în valea Bistriței.

- Cine vrea să vină cu mine este bine venit; nu va fi un marş legionar, ci o promenadă de voie, liberă, un prilej de meditație.

Din efectivul total al taberei, peste 200 legionari, am luat parte la *plimbare* vreo 170 de inşi. Locul de întâlnire fusese fixat pe malul Bistriței, la întorsătura apei, numită „*Vadul Crucii*".

Coborârea legionarilor - într-o neorînduială deloc specifică spiritului de ordine şi disciplină legionară - s-a făcut pe drumul şi pe cărările ce străbăteau livezile înguste ale satului Chiril. „*Vadul Crucii*" se întindea pe o fâşie de mal, cam de 5-600 de metri lățime, pornind din hotarul comunei CRUCEA. Prin acest vad, cu o săptămână în urmă, 170 de legionari, în frunte cu Căpitanul, au răzbit, de-a curmezişul valurilor, Bistrița, de unde au pornit urcuşul masivului Pietrosu, acel drum rămas, în amintirea, celor care l-au urcat, drept cel mai greu examen, cea mai herculeană probă de verificare a răbdării, a credinței, a puterii de rezistență şi de sacrificiu, a voinței legionarilor de a nu se da bătuți în nici o împrejurare.

Ne-am adunat, cu toții, pe mal, în imediata apropiere a vadului, şi ne-am aşezat pe iarbă, în formă de cerc, în jurul *Căpitanului*. Soarele încă mai zâmbea deasupra Dornelor, iar lăstunii, în zborul lor, de-a lungul apelor, parcă încercau să prelungească ziua cu o zi fără noapte.

Popasul din „*Vadul Crucii*" ne-a dat prilejul să-l auzim pe Şeful Legiunii vorbindu-ne despre credința, jertfa şi biruința legionară.

Redau, din cuvântul *Căpitanului*, câteva fragmente, după „*Caietul cu însemnările fugare*", din notițele făcute în ziua de 6 august 1934:

„Vă amintiți, de aici am pornit, de pe acest țărm. Un poet, chiar şi un filosof, ar putea să-l boteze țărmul speranțelor". Noi i-am spus „Vadul Crucii". Nu numai pentru că aşa se cheamă. Nici numai pentru că duceam o cruce de oțel, ca să plantăm mărturie legionară pe culmea, cea mai de sus a Pietrosului, ci, fiindcă, plecarea noastră, de-aici, simbolizează, cu întreg drumul parcurs. Naşterea, speranțele, crucea, înfrângerile şi, în final, biruința Legiunii. Aşa cum Legiunea îşi propune, prin lupta sa, prin Golgota speranțelor sale, prin crucea înfrângerilor sale, prin biruința ei conducătoare, să fie simbolul învierii şi veşniciei Neamului. Vă amintiți, camarazi, de jos („josul" totdeauna înseamnă baza de plecare, începutul, gândul, ideea) am pornit 170 de entuziaşti. Toți am cântat Imnul Legiunii, ne-am închinat împreună şi, împreună, toți 170, înlănțuiți, prin împletirea brațelor, am reuşit să ajungem pe malul celălalt, teferi, poate timorați, dar mai îndârjiți, primind întregul botez al curajului - furia apelor, ura oarbă a valurilor. Şi toți, de pe malul drept, acum neînlănțuiți, pentru că, într-un pericol imediat, inevitabil, acela al unor talazuri, am început să suim. Trebuiau învinse două obstacole: nevolnicia noastră, temerea, ignoranța, insolitul) şi muntele (distanța, înălțimea, urcuşul).

Pietrosul are mai multe căi de acces prin care să poată fi cucerit. Una, cea mai uşor de parcurs, este dinspre Dorna. Pe aceasta am fi mers cu căruțele, ca la nuntă sau ca într-o aventură de plăcere. N-am fi sângerat. Unii dintre noi n-ar fi căzut, nu s-ar fi oprit la jumătatea drumurilor şi nici n-am fi avut prăbuşiri, întoarceri, dezertări. Omul n-avea cum să-şi arate întreaga sa putere de rezistență, de creație, de luptă. Nici însuşirile, nici defectele. Am fi cucerit Pietrosul pe calea cea mai uşoară, fără a ne putea socoti cuceritori ... A cuceri înseamnă a învinge. Victoriile se obțin numai prin luptă. A lupta înseamnă zbucium, înfrângeri, curaj, stăpânire de sine, ordine, tenacitate, credință, organizare, ideal, speranță. Dar lupta poate să însemne şi reversul acestora. Nu există cucerire fără luptă. Şi lupta noastră nu-i o aventură, deşi-i o acțiune îndrăzneață şi riscantă ...

(continuare în pagina 12)

Vasile BLĂNARU-FLAMURĂ

(urmare din pagina 11)

• **(VADUL...)** *Noi n-am ales calea cea mai comodă pentru a cuceri Pietrosul. Ci cea mai grea. De-aici, din „**Vadul Crucii**" spre „**Golgota iluziilor**" ...*

*Astfel, vom trece prin cele trei probe legionare: **Muntele suferinţei, Pădurea cu fiare sălbatice** şi **Mlaştina deznădejdii**. Muntele e stâncos, abrupt; fruntea parcă undeva într-un abis. Fiecare pas trebuie gândit înainte de a-l face, altfel riscăm să ne prăbuşim. Cu cât prăbuşirea e mai de sus, cu atât căderea e mai dezastruoasă, mai ireversibilă, mai revoltă. Spinii ne sărută carnea tălpilor goale, dar nu oprim. Suim, în brânci, ne poticnim, apoi în genunchi; dar nu ne târâm. Muntele e tăcut şi semeţ, calea spre fruntea lui de soare e lacrimă şi sânge. Dar Muntele e al nostru şi Calea noi am ales-o.*

Câţiva dintre noi, cei mai slabi, rămân în urmă. Li s-au sleit puterile. Neputinţa i-a copleşit. Nu şi-au închipuit că va fi atât de greu. Nu mai pot urca, nici nu se lasă ajutaţi şi nici nu sunt capabili să coboare. Dar nici nu blestemă. Unii se vor întoarce - uneori coborâşurile sunt mai riscante ca urcuşurile - de unde au pornit, încercând să „cucerească" Muntele pe calea de acces cea mai uşoară. Alţii vor aştepta frânghiile de salvare. Şi, poate, vor muri aşteptând.

*Iată însă că se deschide în faţa noastră poarta strâmtă a unei păduri: **Pădurea cu fiare sălbatice**. Rănilor din picioare, urcuşului, nevolniciilor noastre li se adaugă un obstacol mai mare: primejdia fiarelor sălbatice. Suntem atacaţi de pretutindeni. Cu furie, în haite, fără milă, dispersat. Hienele ne atacă pe la spate, în timp ce, croncănind zgomotos, corbii ne cântă moartea. Cad primii sfâşiaţi de lupi. Este răpusă şi o hienă. S-a aruncat în ascuţişul unei securi, parcă anume să piară sfâşiind. A fost fără voia noastră. Cu nici un chip nu voiam să cucerim Pietrosul decât numai prin jertfele noastre. Cu sângele nostru. Pentru că purtăm pe umeri o cruce şi crucea a simbolul învierii.*

Umăr, la umăr, legionari. Spate în spate suim. Mai mult ca oricând se cere să fim uniţi. Unitatea învinge şi iadul. Să nu muşte din noi trădarea. Niciodată. Pe fiarele sălbatice din Pădure le ştim. Ne sfâşie şi ne apărăm. Le putem ocoli sau ne ocolesc ele. Trădarea e printre noi. E ruptă din inima noastră, din fiinţa noastră, din temere şi haos, ca să întunece minţile. De trădare nu poţi şi nu trebuie să te aperi. Căci trădarea, asemeni hienelor, se aruncă în ascuţişul securilor, parcă anume să piară uneltind. Ne va fi dat nouă legionarilor să avem cândva mândria a spune: «Noi n-am judecat şi n-am pedepsit trădarea?!» Un răspuns grav la o întrebare care ne îngrozeşte ...

*O zare de soare, departe, ne înseninează frunţile. Nu striga, legionar: «Am învins! E fruntea Muntelui ! A noastră-i biruinţa! ...» Cântă, închină-te, crede, mai rabdă, dar **nu te bucura**! Bucuria nu trebuie să fie a ta. Cei ce poartă crucea unui neam n-au parte decât de bucuria propriilor lor jertfe.*

*O ultimă probă, cea mai dureroasă: **Mlaştina deznădejdii**.*

*Şi suferinţele urcuşului, şi poticnirile, şi primejdia fiarelor sălbatice, şi muşcătura trădării, toate acumulate în conştiinţa deznădejdiilor, Mlaştina e adâncă şi deznădejdea imensă, copleşitoare, laocoonică. Disperarea ucide. Mai mult ca suferinţa,mai mult ca trădarea, mai mult ca fiarele sălbatice. **Nu dispera, legionar! Crede, şi vei birui**! Disperarea nu sălăşluieşte în inima celor ce au un ţel final: învierea prin moarte legionară. În inima acestora arde flacăra nestinsă a speranţei şi a dragostei creştine.*

Poate legionarul fi altfel?

După aceste trei probe, cei rămaşi, supravieţuitorii, vor păşi pe coama cea mai de sus a Muntelui. Noi am ajuns sus, pe muntele Pietrosul, din 157 de entuziaşti, doar 94 de inşi. într-un război adevărat aceste pierderi s-ar părea catastrofale. Pe piscul cel mai înalt al Pietrosului am înfipt simbolul învierii, crucea, într-o îmbinare ideală cu suferinţe şi forţă, de entuziasm (Eminescu l-a numit «fanatismul iubirii patriei») şi ordine, într-o îmbinare de stâncă, oţel şi beton, pentru ca, peste veacuri, credinţa să mărturisească vremea noastră ...

Pe plan legionar general, ca şi în viziunea istorică a Neamului, Muntele urcat reprezintă biruinţa legionară. Urcuşul, în cele trei obstacole, crucea şi poticnirile, simbolizează drumul, politica şi jertfele legionarilor.

Cum va fi ultimul asalt pentru cucerirea Muntelui? Câţi dintre noi, cei de azi, vor izbuti ducându-şi crucea, să cucerească Pietrosul? Să privească, să vadă, să ştie de sus că drumul spre veşnicia unui neam nu-i o promenadă? Care dintre noi, cei de azi, vor fi, mâine, exemplu de ieri?

Să nu ne înfricoşeze răspunsurile: nimic nu-i mai lesne de înţeles ca istoria citită după un dezastru măsurat, în ani - jertfă ..."

Ne-am înapoiat, din valea Bistriţei, pe la înserat. Pe drum, Nicolae Strungaru m-a pus la curent cu unele aspecte mai semnificative ale „călătoriei" din 28 /08., semnificative din punctul lui de vedere;

- Am trecut apa - îmi povesti el enigmatic, folosind cabala cifrelor – 157 (adică 1+5+7=13). Am ajuns pe vârful muntelui numai 94, adică 9+4=13. Adică efectivul unui cuib. Urcând am străbătut opt kilometri în cinci ore, adică 8+5=13. Data călătoriei 28/08., adică 2+8+8-5 ore de drum=13. Toate converg la numărul legionarilor dintr-un cuib ...

- Ai fobia - mania cifrelor - am încercat eu să-l întrerup.

- Nu-i vorba nici de fobia, nici de mania cifrelor. Algebric aşa iese.

- Spune-mi cum e crucea şi cine a dus-o?

- Stâlpul are cam cinci metri lungime, braţele trei metri: oţel masiv din şină, de cale ferată, industrială. Greutatea stâlpului circa 200 kilograme; braţele peste 125 kilograme. Transportul s-a făcut: stâlpul separat, braţele separat. Cinci oameni la stâlp, trei la braţe, revenind unui om o greutate de cam patruzeci de kilograme ...

- Aici n-ai ceva cifre cabalistice?

- Ba da: 5+3+200:125=14 (5+3+1+4=13).

- Eşti teribil ... O adevărată harababură ... Spune-mi însă cum s-a transportat o greutate atât de mare, pe o pantă atât de abruptă, la aşa distanţă.

- S-au format 16 echipe. Opt echipe a câte cinci legionari şi opt a câte trei. Fiecare echipă la un kilometru urcuş în zig-zaguri. Căpitanul a făcut parte din echipele primului kilometru. Deci kilometrul în care era inclusă traversarea Bistriţei. Cred că kilometrul cel mai periculos. În echipa de trei cu Leaţu şi Păvăluţă, „coloşii" taberei. Îţi dau componenţa unei echipe de cinci: Nădoleanu, Stângă, Manta, Butnaru şi eu. Alta de trei: Buburuzan, Ţincoca („ŢIGANUL") şi Andronic. Alta de cinci: Tudosi, Vucu, Micu, Piticaru şi Nicanor. Încă o echipă celebră de trei: Lauric, Hoşbotă şi Rusu. Taşcă Ion a făcut şi el parte dintr-o echipă, dar a fost nevoit să abandoneze urcuşul la jumătatea drumului ...

De la Nicolae Strungaru am mai aflat că echipele lui specificate mai sus, ca şi echipa dornenilor (Şutea, Cozan, Matei, Chelsoi şi Cârjă – „echipa ţăranilor") au depăşit distanţa proiectată; două dintre ele, echipele lui Nădoleanu şi Tudosi, reuşind să parcurgă câte doi kilometri cu şina de oţel în spate. Ceea ce era foarte greu de imaginat.

Numai o singură legionară, din patru angajate în „cursă", a rezistat până la vârful Pietrosul: Nicoleta Nicolescu, ca sanitară.

- Când am ajuns pe coama muntelui - completă N. Strungaru - se petrecu o scenă impresionantă: l-am văzut pe Căpitan îmbrăţişând pământul, sărutându-l, plângând: *„Am învins, camarazi! Muntele e al nostru ..."* Toţi am plâns. Toţi am îmbrăţişat pământul şi l-am sărutat ... Cucerisem Muntele!

Printre cei 94 legionari ajunşi pe culmea Pietrosului se aflau atunci mulţi din falanga legionarilor care peste câţiva ani urmau să fie sfâşiaţi în *Pădurea cu fiare sălbatice: Căpitanul, Nădoleanu, dr. Emil Micu, Toader Tudosi, Gligor, Leaţu, Herghelegiu (avocatul), ţăranul Cozan, Nicoleta, Nicolae Strungaru.* Înfrăţirea lor cu lutul, îmbrăţişarea ultimă a pământului, udat cu sânge, şi lacrimi, sărutul lor de moarte şi înviere aveau să lege trecutul de prezent şi prezentul de viitor prin bucuria de a nu fi căzut în zadar. Ca preludiul celei mai mari tragedii româneşti, aceea cu care se va ruşina anul 2000 în multe pagini de monstruozităţi marxiste.

„Să nu ne înfricoşeze răspunsurile: nimic nu-i mai lesne de înţeles ca istoria citită după un dezastru măsurat în ani jertfă ..."

Dumitru CRISTEA

S-a născut la 29/03. 1927 în satul Negreşti, jud. Constanţa.

Urmează cursurile *Liceului Industrial* din Constanţa şi, apoi, *Instiutul de Mine şi Metalurgie* din Baia Mare. Îşi încheie studiile în anul 1948.

La 22/09. 1948 este arestat şi condamnat, de Tribunalul Militar Cluj, la şase ani închisoare pentru delictul de „uneltire împotriva orânduirii sociale" , într-un lot cu alţii 28 de legionari...

În cei şase ani de detenţie petrecuţi în Aiud, din care ultimii trei în „Zarcă", a memorat sute de poezii, de Radu Gyr, Nichifor Crainic, Dumitru Oniga (care i-a fost şef de lot) şi mulţi alţii.

Este eliberat în 1954 şi aşterne pe hârtie toate mărgăritarele, culese între zidurile Aiudului şi astfel iau naştere cele trei caiete de poezii, pentru care a fost condamnat în 1958 la 25 de ani muncă silnică. Unele din aceste poezii au stat la baza tipăririi „poeziilor orale" ale lui Radu Gyr, de către *Editura Marineasa* din Timişoara.

După a doua condamnare este reţinut la Constanţa timp de patru ani în regim de exterminare, singur şi cu lanţurii la picioare, din cauza comportamentului lui demn, atât la anchetă cât şi în timpul procesului.

Trece pe la Jilava, Aiud şi este eliberat, din închisoare, în iulie 1964.

Poeziile gândite în închisoare vor apare într-un volum postum.

Dumnezeu să-l primească în lumea dreptilor...

Constantin Aurel DRAGODAN

MIRCEA ELIADE, un român ambiţios...

Simpozionul de astăzi i-a ales pe *Zamolixis, Deceneu, Mihai Eminescu şi Mircea Eliade*. Alegerea cestor 4 este un fel de *alegere,* în cădere, dinspre Divin spre cărturăresc. Calea tuturor oamenilor. Întâi, Adam vorbea cu DOMNUL în RAI. După muşcarea mărului el devine regele pământului şi al animalelor, dar nu mai este lângă Domnul. Fii lui sunt şi mai jos. Cain este de-a dreptul ucigaş iar Moise este ucigaş şi cărturar, rabinii par a fi doar cărturari. Aşa şi aici. Evoluţia este de la graţie la ambiţie. Un om de cultură se face, se constituieşte, prin voinţă, devine erudit. Că el comentează producţii ale altora. Ca atare este nevoie de voinţă, de voinţa de a sta pe scaun pentru a reuşi cultural, adică pentru a citi. Această cădere este asemănătoare oricărei evoluţii istorice. Domnul, întîi creează totul prin *Cuvânt* şi chiar trăieşte cu oamenii, adică alături de ei. În Eden! Apoi, omul, căzând în păcat, este izgonit. Apar patriarhii, judecătorii, apoi proorocii, cărturarii, învăţătorii, şi, la urmă, comentatorii, compilatorii şi rabinii. Ei alcătuiesc cărţii, clasează problemele, le orânduiesc pe teme, comentează, pun norme, fac hagiografie. Mircea Eliade – cu tot ceea ce este el- face parte din categoria cărturarilor, a ultimilor în ordinea apariţiei istorice. Aceştia fac experienţe, scriu în neştire şi par persoane volitional agitate. Sunt curioase... Adună date despre toate şi toţi, scriu biografii, alcătuiesc biobibliografii, cunosc şi întreţin relaţii cu persoane „culte", le iau interviuri, scriu articole de popularizarea ştiinţei, popularizează oamenii şi peronalităţii pe care lumea le numeşte „de ştiinţă", popularizează culturii esoterice, misterii, practici şi exerciţii parapsihologice, curiozităţi, ambiţii ale unor aventurieri şi descoperitori de culturi uitate, îngropate cum s-ar spune, descriu indivizi, care practică vrăjitoria, indivizi căzuţi în demoniac. Cărturarul, acumulatorul de informaţii este un provocator de demoni... Adică, el, stârneşte forţa practicilor şi cuvintelor, a faptelor celor pe care-i comenteză. De aici, şi problema propriu-zisă a căderii.

Înţelegând astfel psihologia unora, ne putem apropria şi de Mircea Eliade. Total nedălăsător acest Mircea Eliade, un om deloc frumos, adică de-a dreptul urâţel, adică ne-român am putea spune, ne-făt –frumos, neeminescian la figură, cu totul în afara idealului românesc al fiinţei, adică nu e blond, n-are och verzi-albaştri, nu e înalt şi mlădios, nu e tras prin inel, nu pare un tip harismatic la prima vedere şi nici el nu prea pare preocupat să găsească neapărat cel mai dificil drum de urmat, acela de viteaz. Viking, adică, am spune astăzi. El era, desigur, un viteaz. Dar un viteaz de un cu totul alt tip de vitejie decât aceea a unui Ştefan cel Mare sau Făt Frumos. AMBIŢIA LUI era a unui cavaler care foloseşte spada –adică pana şi mintea- pe drumul cunoaşterii. Iniţierea şi-o dorea într-un domeniu în care spectaculosul nu-i prea vizibil celor neavizaţi. El nu era Corneliu Zelea Codreanu. Mircea Eliade – ca şi alţi predecesori în domeniu- se dorea, totuşi, un iniţiat, să nu fie sclav ci un om de elită. Un preot, nu neapărat hirotonisit, oficial, dar, oricum, simţea nevoia de a-i fi pus cineva mâinile pe cap. DEPLASAREA lui în India, mie mi se pare ceva de ordin livresc. Cum adică, aveam, avem noi neapărat nevoie să mergem până în India pentru a câştiga înţelepciune şi iniţiere, noi, traco-dacii, părinţii cunoaşterii esoterice. De parcă Orfeu s-ar fi născut în India, la fel Dyonisos şi toţi ceilalţi. Mi se pare superflu. Dacă Mircea Eliade a plecat spre India, convins că va dobândi ceea ce-şi dorea atât de mult, atunci o făcea sub imboldul culturii occidentale. Mircea Eliade simţea –în epocă- prăbuşirea generală a Europei. Şi, paradoxal, dorea şi el oprirea acestei decăderi şi prăbuşiri absolute a nefericitei noastre Europe. Europenii nu mai trăiseră o asemenea prăbuşirea de la victoria creştinismului asupra Romei. El vedea, i se părea, că România ar putea fi un obstacol în calea unei scufundări generale. El are, în această direcţie, o nuvelă ciudată; ciudată în raport cu proza realist-stângistă a deceniilor '30- '40 a acestui secol. Am mai pomenit şi în alte ocazii de ea. Nuvela se numeşte *Fata Căpitanului*. „Căpitanul" este, spun cei avizaţi, era, regele Carol al II-lea iar tânărul care îndura bătaia, de la fiul „Căpitanului, pentru a se oţeli, era Corneliu Zelea Codreanu. Deci, aici există acest copilandru care rabdă să fie bătut. Aceasta fiind –după el- adevărata virtute. Nu este singurul, dar cel mai bine conturat. *Adolescentul miop* este din acelaşi aluat. Mircea Eliade este un descendent al lui Eminescu în alt fel decât ne obişnuiserăm, nu din categoria lui Vlahuţă sau Iosif. Adică –întocmai ca şi Eminescu- este şi el un luptător. Eminescu –să nu uităm- se recomanda drept „jurnalist" şi, doar, când se autoironiza, fin, poet. *Sărmanul Dionis* –poemul atât de optimist totuşi- o demonstrează. Adică era un luptător, adică un ambiţios, un om dispus să ia taurul treburilor publice de coarne. Şi o face în mod genial. Mircea Eliade se dorea, încă de la pubertate, să iasă din mediul în care se născuse. Nu cred că îl detesta pe faţă şi că se autocăina pentru neşansa de a se fi născut într-o familie modestă, dar nici nu se felicita. Mamei, vrem să credem, îi datorează reuşita vieţii. Şi el –ca şi alţi contemporani- era un spărgător de cutume. Să nu uităm că tocmai atunci –pe cale legală- Hitler preia puterea în Germania. Şi Adolf Hitler era un tânăr iniţiat şi toţi o ştiau. Mircea Eliade era înclinat însă spre o altă iniţiere, spre cunoaşterea localismelor, a culturilor locale, păstrătoare a datului primar, a culturilor ne-alterate. Prin aceasta el pare a ieşi din lumea de azi, lume înclinată spre surogate de consum imediat. Numai în aparenţă Mircea Eliade pare a neglija acest aspect al existenţei cotidiene.

Alegera noastră, mă refer la temă, adică: *Zamolxis, Deceneu, Mihai Eminescu, Mircea Eliade* mai poate fi citit şi astfel: *Divinitate-Preot-Poet-Interpret, comentator*. Ce urmează? Epigonismul, amatorismul şi apoi căderea în ignoranţa atotizbăvitoare. De unde ar putea exista –cândva- o nouă renaştere.

Noi trăim astăzi într-o epocă de nimicire a ştiinţelor obişnuite, a tuturor ştiinţelor. Cărţile valorează mai puţin. Sau deloc de aici înainte. Mai cu seamă că ele –de aici înainte- sunt şi devin din ce în ce mai puţin originale. Ele sunt suite de citate menite să confirme idei avute sau însuşite. Şi aici intră în context ambiţia de a fi ceea ce ţi-ai propus nu ceea ce ţi-e dat. Să nu uităm că, omul, este făcut cu ajutorul Domnului şi cu ajutorul Domnului se face. Mircea Eliade s-a făcut. Era –la începutul carierei- supărat pe sine că nu primise har la modul absolut. Aşa cum i se întâmplase unui Eminescu, unui Codreanu. Era, însă, decis – încă de la 12-13 ani- să suplinească totul prin voinţă şi muncă. Aceasta dovedeşte şi vâna din care era construit, aceea a lui Alexandru cel Mare. Vroia, cu orice chip, să fie *mare*. Şi chiar va reuşi, într-un fel, după ce va parcurge limbi şi culturi.

Mircea Eliade nu era chiar un intuitiv cultural; era numai literat şi politic astfel. Prin ambiţie, iată se poate suplini chiar şi geniul. Era, totuşi, un român. Şi, noi, asemenea. Să fim ambiţioşi şi să ne salvăm în istorie. Căci altă şansă nu avem. De o vom rata şi pe aceasta vom dispărea. Şi ceea ce spun eu aici nu-i vorbă aiurea...

George URSA (26/01. 2000)

„ISTORIE ŞI ADEVĂR"

LA ÎNMORMÂNTAREA GENERALULUI CANTACUZINO

(urmare din nr.28-29)

Din celula 4 a Jilavei, într-o discuţie cu filozoful Constantin Noica, am înţeles că *„totdeauna proştii sunt mai interesanţi ca majoritatea deştepţilor, nu prin ce spun, ci prin felul cum spun lucrurile. Prin libertatea cu care le spun". După cum vom vedea din acest capitol, sforarii din solda Elenei Grünberg-Wolf-Lupescu,* fiind mai mult *ca «proştii» lui Noica*", au reuşit să facă Mişcării Legionare o propagandă unică, prin funeraliile *„Eroului de la Caşin"* ...

Înmormântarea generalului Cantacuzino a coincis cu apariţia primului număr al revistei *„Sânzianа"*, care dedicase, memoriei generalului, două sau trei pagini mari, cu poze, cu texte ce scoteau în evidenţă faptele de arme ale *viteazului general*, ca şi despre *aderarea „eroului de Caşin la politica Mişcării Legionare*. De altfel, ziarele legionare, ***Cuvântul*** şi ***Buna-Vestire,*** ca şi ziarele româneşti nelegionare, în special *Universul, Porunca-Vremii, Vremea, Sfarmă-Piatră* şi oficiosul lui Goga *Ţara noastră*, au făcut la fel, închinând memoriei generalului defunct pagini întregi, *în semn de omagiu adus marelui dispărut.*

Cu acest prilej redacţia *„Sânzianei"* a organizat, împreună cu serviciul de presă şi colportaj al Mişcării, mai multe centre de distribuire a ziarelor de-a lungul parcursului, de la Biserica Mihai Vodă la Cimitirul Bellu.

Din acest serviciu, de colportaj, de propagandă, am făcut parte şi eu, alături de nea *Jenică Diaconescu*, de *Valeriu Cîrdu*, de *Olaniuc* şi de un grup de studenţi legionari. Încât am avut ocazia să urmăresc de aproape, la faţa locului, pe traseul cortegiului, ca şi ceremonia de la cimitir, întregul ansamblu de festivităţi prilejuite de înmormântare.

Ştiu că în cele două zile, cât sicriul a rămas depus în naosul Bisericii Mihai Vodă, prin faţa catafalcului s-au perindat şiruri nesfârşite de tineri şi tinere, toţi în stare de sărbătoare, fiecare aruncând măcar câte o floare la picioarele catafalcului, ca *un ultim salut.* Unele ziare vorbeau de *zeci de zeci de mii de bucureşteni.*

Serviciul religios, la Biserică, pe drum şi la cimitir, a fost oficiat de *un impunător sobor de preoţi.* Presa nota: *„peste cincizeci de preoţi şi diaconi în odăjdii strălucitoare". Cordoanele de ordine pe stânga şi pe dreapta traseului, erau compuse numai din militari*; Garda din jurul carului mortuar era formată numai din ofiţeri superiori. Printre rudele defunctului din urma carului am descoperit câteva persoane cunoscute: *Alexandrina Cantacuzino, prinţul Alexandru Cantacuzino, nepotul generalului, dr. Ion Cantacuzino, Şerban Milcoveanu, Şuţu, G. M. Cantacuzino şi Ioana Cantacuzino.* În spatele acestora păşeau, în ritmul unui marş funebru, cântat de muzică militară a vânătorilor, coloanele „cavalerilor" în *mantiile albe*, decoraţii cu *„Mihai Viteazul"*. După aceştia, într-o altă coloană, o coloană ceva mai numeroasă, a prietenilor şi colaboratorilor generalului, se găsea întreaga conducere a Partidului *„Totul pentru Ţară"* şi o mare parte dintre membrii *Senatului legionar.*

N-am văzut nici o uniformă legionară. Numai defunctului din sicriu i se îngăduise să fie îngropat în cămaşă verde.

Dar; pentru stăpânii României de-atunci, şi morţii în uniforma legionară reprezentau un pericol potenţial.

În perioada de care vorbim, cabinetul Tătărăscu guverna ţara în puterea stării de asediu. În conformitate cu prevederile legii stării de asediu, portul *cămăşii verzi*, era cu desăvârşire interzis. Cu toate acestea autorităţile mai închideau ochii şi legionarii, în unele împrejurări, mai nesocoteau legea îmbrăcând cămaşa lor verde.

Pentru legionari, culoarea verde, purtată de ei prin diferite insigne, prin banderole sau prin cămaşa lor atât de ostracizată şi în trecut, simboliza primăvara neamului românesc, tinereţea lor, învierea naturii, a pământului, regenerarea, prin gândire, prin trăire şi înfăptuiri, a unei naţiuni care se voia liberă, puternică, neîntinată. În *Dicţionarul limbii române moderne* adjectivului *verde* i se dă, printre altele, şi următoarele definiţii conform - cu aspiraţiile legionarilòr: „II Fig. (*Despre oameni) voinic, viguros, curajos, îndrăzneţ. Sincer, deschis; (adversibil) în mod sincer, de-a dreptul, fără, înconjur*" (Dicţionarul citat nu este editat de legionari, ci de Academia Republicii Populare Române, în 1952).

În comparaţie cu *negrul* fasciilor italiene (tineretul mussolinian purta cămaşa neagră; culoarea neagră era culoarea steagului vechilor anarhişti), cu uniformele brune hitleriste (n-am înţeles niciodată ce poate să simbolizeze *brunul* german), cu *roşul* comunist (culoarea roşie pentru comunişti înseamnă revoluţie, adică sânge), cu *albastrul* falangist şi cuzist, cu *galbenul* liberal, în comparaţie cu toate celelalte culori folosite, ca simboluri politice, *verdele* legionar era, singurul, un simbol autentic ce reprezenta adevărata faţă a României.

Ca existenţă, ca năzuinţă, ca ideal. *Verdele* legionar îşi găsea expresia în tipul de român conceput de legionari (*voinic, viguros, curajos, îndrăzneţ, sincer, drept, dintr-o bucată*) şi în culoarea câmpiilor româneşti. Nicăieri în lume (aşa credeau legionarii), culoarea verde a ierburilor, a frunzelor, a bungeagului şi a cetinilor nu se aseamănă cu *verdele* din România. Pentru că şi câmpiile româneşti, şi plaiurile, şi văile, şi pădurile, şi munţii, întreaga faţă a României, ca şi inima ei, sunt altfel ca cele din restul lumii.

De bună seamă acest fel de a gândi, de a crede putea fi luat drept un naţionalism exagerat, o aberaţie ultranaţionalistă. Dar şi legionarii aveau dreptul să gândească, să creadă. Cu atât mai mult atunci, când era vorba de destinele neamului lor cu care voiau să se identifice.

Iată de ce, pentru tineretul legionar, *verdele* din uniformele lor, din insignele, din mărţişoarele şi steguleţele *Frăţiilor de Cruce*, din ziarele şi revistele lor, *verdele* României, avea semnificaţia unui crez: simbolul credinţei legionare întru învierea şi veşnicia neamului românesc.

Şi semnificaţia speranţelor, aşa cum în filosofia românului de rând *verdele este simbolul speranţei.*

Am mai vorbit undeva despre prigoana împotriva cămăşilor verzi. Dar nu numai a cămăşilor colorate în verde. Prigoana o dezlănţuise primul Armand Călinescu. *Verdele* devenise o obsesie, un coşmar, o sperietoare politică. Pretutindeni, în presa evreiască şi marxistă, în Parlamentul ţării, la Palat, în consiliile de miniştri, se discuta despre „pericolul verde". Şi ochii verzi constituiau o primejdie? Şi cetina pusă la butonieră. Şi culoarea gardului vopsit în verde. Şi altiţele bucovinene cusute cu mătase verde.

(continuare în pagina 15)

V. B - FL.

(urmare din pagina 14)

• **(LA ÎNMORMÂNTAREA...)** Tot ce avea culoarea de primăvară a şesurilor româneşti constituia un mare pericol pentru Siguranţa Statului.

Deşi în octombrie 1937 exista o lege, legea prin care se decretase starea de asediu şi, care, lege, interzicea portul uniformelor politice, totuşi, cu ocazia morţii generalului Cantacuzino, la tratativele dintre conducerea Mişcării Legionare şi cei doi mesageri ai regelui, s-a pus şi problema *neparticipării* celor 5000 de legionari la funeralii în uniforma legionară. Ca şi în celelalte probleme s-a invocat *„dorinţa Maiestăţii Sale" şi Căpitanul* a promis, pe cuvânt de onoare, că la ceremonia înmormântării *„eroului de la Caşin"*, va exista o singură cămaşă verde, aceea care învelea trupul neînsufleţit al generalului decedat.

Corneliu Codreanu s-a ţinut de cuvânt. N-am văzut nici o cămaşă verde. Îmi amintesc că în ziua înmormântării cerul era înnourat. Încă din primele ore ale dimineţii căzuseră câteva rafale de ploaie. Şi se făcuse destul de rece. Aceasta a determinat pe legionarii din *detaşamentul celor 5000* să îmbrace mantale de ploaie. De unde au procurat aceste mantale nu ştiu.

Astfel ultima coloană din cortegiu, după două companii de grăniceri, a fost a legionarilor. Împărţiţi în trei grupuri mari: un grup de circa 2000 de studenţi, toţi înalţi, frumoşi, cu capetele descoperite, toţi îmbrăcaţi în mantale de ploaie lungi, negre, cu gluga pe spate. Un alt grup, circa 1500 de muncitori, din *Corpul Muncitoresc Legionar,* tot cu capetele descoperite, dar nu îmbrăcaţi în pelerine negre, ci cu nişte scurte din postav, de culoare gri, urma detaşamentul studenţesc (Mai târziu voi afla că majoritatea legionarilor din grupul *Corpului Muncitoresc* provenea de la Uzinele *„Malaxa"* şi de la *Societatea de Tramvaie Bucureşti* şi că scurtele cu care erau îmbrăcaţi fuseseră scoase pe bază de bon din magazia centrală a S.T.B.-ului).

Ultimul grup, intelectuali din Corpul *„Răzleţi"* (profesori, ingineri, avocaţi, funcţionari, medici, tehnicieni), completau detaşamentul şi erau îmbrăcaţi în trenciuri de culoare deschisă.

În fruntea primului grup, al studenţilor, în mantale de ploaie negre, se găsea Corneliu Codreanu, îmbrăcat şi el la fel. Am mers în câteva rânduri pe trotuar, alături de această coloană şi l-am urmărit cu atenţie. Era trist, cu faţa palidă, cu fruntea îngândurată. Păşea în cadenţa grupului, aproape mecanic, mişcat de tactul marşului funebru. Mi s-a părut complet absent de tot ce se petrecea atunci în jurul său. Abătut, prea copleşit de gânduri, mult prea mâhnit, ca să nu-şi trădeze îngrijorarea. Abătut, mâhnit pentru că pierduse un prieten, un camarad, al doilea după Ionel Moţa; copleşit de gânduri şi îngrijorat pentru că îl părăsea *un câine credincios* care îi fusese noroc şi pază, camarad disciplinat şi protector, înţelepciune şi curaj, putere şi speranţă. Pentru că, Şeful *Legiunii* era, poate, printre puţinii lideri legionari care să-şi dea seama, în deplinătate, ce însemna în acele momente pentru *Garda de Fier* pierderea unui om ca generalul Cantacuzino.

Detaşamentul celor 5000 de legionari, în frunte cu *Căpitanul*, în rânduri de câte 12 inşi, într-o aliniere şi cadenţă impecabilă, cu noile uniforme, încropite la repezeală, devenise atracţia miilor de cetăţeni înşiruiţi pe trotuare de-a lungul întregului traseu al cortegiului.

Conducerea *Legiunii* lansase un apel, prin şefii de unităţi de Capitală, ca *în ziua înmormântării să iasă în stradă cât mai mulţi legionari şi simpatizanţi, pentru ca măcar în acest fel, prin participarea lor tăcută, ordonată, masivă, să-şi manifesteze durerea de-a-l fi pierdut pe „eroul de la Caşin".* Unele ziare au evaluat numărul celor ce au răspuns la chemarea Căpitanului la peste o sută de mii de oameni.

Eu amintesc doar că străzile din împrejurimile *Bisericii Mihai Vodă* (Uranus, Izvor, malul drept al Dîmboviţei, Cazărmei) se găseau literalmente ocupate de tineret, că pe o distanţă de aproximativ patru kilometri, drumul parcurs de cortegiu, ambele trotuare erau masate de oameni, că în această parte a Bucureştilor nu mai circula nici un vehicul, inclusiv tramvaiele, şi că, în spatele *detaşamentului* celor 5000, se pusese în mişcare o mulţime imensă, neorganizată, bărbaţi de toate vârstele, unii din ei purtând la braţul stâng sau la butoneria hainelor câte o mică banderolă neagră de doliu.

La cimitir, la cripta familiei Cantacuzino, înainte de depunerea sicriului generalului, după un ultim serviciu divin, oficiat de soborul preoţilor, au urmat discursurile: al parohului bisericii „Mihai Vodă", al unui general din partea *Ordinului „Mihai Viteazul"*, al unui veteran de război, participant la bătălia de la Caşin şi la alte operaţii conduse de dispărut, ale unor delegaţii din partea Spitalelor Civile şi al Uniunii Industriaşilor din România - toate aceste panegirice n-au făcut altceva decât, în cuvinte exagerat de elogioase, să scoată în evidenţă meritele acestui general erou, ca om, ca luptător în războiul Reîntregirii naţionale, ca cetăţean, ca militant pe tărâm social în nenumărate societăţi de binefacere, ca deputat ales în câteva legislaturi şi ca bun român.

Ultimul a vorbit Şeful *Legiunii.* Scurt, simplu, impresionant. *„Pentru noi legionarii* - a spus *Căpitanul* printre altele, cu vădită emoţie - *generalul Cantacuzino n-a fost numai un bun camarad, un luptător de linia întâi, un sfetnic înţelept şi o speranţă binecuvântată de Dumnezeu. A fost şi pavăza de neclintit, binefăcătoare, insurmontabilă, a destinelor noastre".*

A citit câteva fraze din testamentul generalului: *„Doresc, Căpitane, să fiu îngropat în cămaşa verde, cu onorurile cuvenite unui legionar. Şi doresc să faci din România, Căpitane, ţara visată de Ionel Moţa: dreaptă şi frumoasă ca soarele sfânt de pe cer",* după care, Şeful Legiunii, a adăugat: *„Îngenunchem, camarazi, în faţa trupului neînsufleţit al celui ce a fost generalul erou Gheorghe Cantacuzino - Grănicerul, camaradul nostru bun, şeful nostru politic ... Mereu veţi fi prezent printre noi, domnule general! Nu vă vom uita nici dincolo de propriile noastre morminte ..."*

S-au tras salve de tun, în timp ce sicriul generalului era coborât în cripta familiei, în salutul „pentru onor" al unităţilor militare şi al coloanelor de legionari şi în sunetul duios al *„Imnului legionarilor căzuţi"*, cântat de aproape întreaga asistenţă:

„Ca o lacrimă de sânge a căzut o stea;
Drum de ***foc şi biruinţă pentru ţara ta ..."***

Astfel au avut loc funeraliile primului preşedinte al partidului legionar *„Totul pentru Ţară".* Nu după rânduiala stabilită de Senatul Legionar, ci după dorinţa regelui, ca ale unui *general erou,* purtător al mantiei cavalerilor *Ordinului „Mihai Viteazul".* E adevărat: n-au *mărşăluit* pe străzile Bucureştilor, în urma carului funebru, sute de mii de cămăşi verzi. În comparaţie cu înmormântarea lui Moţa şi Marin, procesiunea înmormântării *„eroului de la Caşin"* n-a fost *deosebit de pompoasă, cu neeconomie de rugăciuni, îngenunchieri, costumaţie, flamuri* etc. Dar scopul urmărit de rege şi camarila sa, acela de a dejuca *planurile propagandistice ale Gărzii de Fier,* s-a materializat în mică măsură, la suprafaţă, numai în aparenţă. Pentru că abia acum, prin înhumarea ce i s-a făcut, prin discursurile oamenilor regelui, discursuri exagerat de elogioase la adresa generalului erou (elogii i s-au adus şi în presă), lumea românească a putut afla pe căi nelegionare, chiar antilegionare, cine a fost cu adevărat generalul Zizi Cantacuzino, preşedintele Partidului *„Totul pentru Ţară",* omul care doar cu cinci ani în urmă îi ceruse lui Corneliu Codreanu *să-l primească în mişcarea sa spre a-i fi câine credincios şi ostaş devotat până la moarte ...*

De bună seamă foarte curând, regele a trebuit să-şi recunoască vina, aceea de a fi făcut, prin stratagema sa antilegionară, cea mai completă propagandă în sprijinul politicii Gărzii de Fier. Socoteala Camarilei, a politicianiştilor de la picioarele Tronului, ai marilor maeştri de ceremonii, din solda metresei regale, nu s-a potrivit deloc cu *adevărata realitate a lucrului în sine.*

O MOARTE CARE DOVEDEŞTE CEVA

Dl Edmond SAFRA avea 67 de ani, când, de 3/12. 1999, a pierit, victimă a fricii de moarte şi a măsurilor extraordinare luate împotriva acestei „vidme" pe care şi Ivan Turbincă a dorit să şi-o facă prizonieră în desaga lui celebră.

Se trăgea dintr-o familie evreească din Alep, în nordul Siriei şi bogăţia a început prin comerţul caravanelor; a devenit, cu vremea, unul dintre bancherii cei mai influienţi şi misterioşi ai lumii; fondator, între altele, a unei bănci din New-York (*Republic National Bank of New-York*), bancă implicată, recent, în afaceri cu Mafia rusă; s-a străduit să spele obrazul terfelit al băncii colaborând cu justiţia americană şi această atitudine i-a adus griji deosebite; era ameninţat de organizaţiile criminale.

Dorea ca dinastia lui să dureze 10 mii de ani şi, de aceea, probabil, îşi construise o „vilă bunker" la Monaco, vilă al cărui sisteme de securitate erau atât de sofisticate încât atunci când a izbucnit incendiul nici el, nici infirmiera, care-l îngrijea, nu au ştiut să scape de moartea prin axfixiere: ferestrele şi uşile erau ferecate electonic.

Iar, pompierii nu au putut interveni pentru că erau blocaţi de sasul, anti-incendiu, măsură la fel de nocivă ca şi sistemul de închidere.

Se zice că incendiul ar fi fost pus de „bodiguardul" său, Ted Maher, fost ofiţer al Mossad-lui, care primea 4000 (patru mii) fr. francezi pe zi salariu şi care ar fi făcut acest lucru pentru că dorea să treacă drept salvatorul stăpânului său!

De ce n-a reuşit salvarea ?

Doar asta dorea Ted Maher?

În spatele lui nu s-a aflat nimeni?

Procurorul monegasc, ce se ocupă de acest caz, crede că este vorba de „un act izolat"; că autorul incendiului „nu dorea să atenteze la viaţa dl. Safra; că ceea ce s-a întâmplat a depăşit previziunile sale" şi de aceea procurorul crede că ar trebui să „ne adresăm şi psihiatriei".

Atari explicaţii se întâlnesc adesea şi pe malurile justiţiei dâmboviţene.

S-au ivit însă câteva ciudate coincidenţe: evreu sefard, cu dublă naţionalitate –libaneză şi braziliană-, Safra nu era un bancher obişnuit ci unul care se ocupa cu o clienteală cu totul deosebită. Era reputat pentru negocierile comerciale –dar şi politice- între comunitatea evreească şi lumea arabă.

Averea lui personală era estimată la vreo două miliarde şi jumătate de dolari şi urma să mai vâre în buzunar încă aproape trei miliarde prin vânzarea băncilor sale grupului britanic HSBC.

La sfârşitul anilor '80 Safra a făcut faţă –cu succes- unei campanii de acuzaţii: că spăla bani negrii; că ar fi fost implicat în scandalul *Irangate* etc. Dar detractorii săi au fost condamnaţi la opt milioane de fr. despăgubiri. Banii au fost transferaţi spre opere de caritate.

Acuzaţiile, însă, s-au reiterat în legătură cu deturnarea fondurilor, distribuite Rusiei, de FMI, de către Mafia(iile) fostei URSS, unde, el, ar fi jucat un rol preponderent în denunţarea acestor malversaţiuni.

Pentru Elie Wiesel, Safra, era un „bancher filantrop"; la înmormântarea sa, alături de ministrul de Externe al Israelului, se afla şi marele rabin Eşahu Backchi-Dorn şi toţi erau convinşi –cu vorbele premiantului Nobel pentru pace- că, „tot ce s-a întâmplat este un coşmar".

Pierea omul supranumit, în Israel, „cel mai mare financiar al Planetei".

Dar, moartea lui dovedea ceva: că „nu e moarte fără pricină şi nuntă fără minciună"; că: „moartea vine când nu o chemi şi te ia când nu te temi" ; că: „moartea nu va să ştie de averi şi bogăţie" şi că: „în deşert se zbuciumă tot pământeanul"...

In van au fost şi bodiguarzii, şi infirmierele, şi lacătele electronice şi alarmele magnetice; „moartea-i fără leac".

Domnul Safra a murit fără lumânare. Nu ştim dacă ai săi gândesc, precum ai noştrii, că asta-i „moarte întunecată" şi, că, el va umbla pe cea lume rătăcind prin întuneric şi locuri pustii şi nu va putea ieşi din ele decât dacă neamurile sau străinii îi vor da o lumânare, de pomană, pentru ca, după ce o aprind, răposatul, să-şi găsească locul menit pentru odihna lui de veci.

Şi, dacă, ce ni se spune este adevărat, *adevărat,* nu credem că, cei cărora „bancherul filantrop" le-a dat din agoniseala sa, nu vor uita să-i asigure lumina necesară călătoriei celei mari.

Pentru că, astfel, se ştie că, atunci, „când cei morţi vor ieşi din morminte, cei ce au făcut lucruri bune vor învia pentru viaţă, iar cei ce au făcut răul vor învia pentru judecată".

Şi tot Iisus făcea următoarea remarcă: „Cu câtă anevoaie vor intră în împărăţia lui Dumnezeu cei ce au avuţii. Fiindcă mai lesne este să treacă o cămilă prin urechea acului decât să intre un om bogat în Împărăţia lui Dumnezeu".

COMENTATOR.

REDACŢIA

Fondator: **Simion GHINEA - VRANCEA**

Redactor şef: **George URSA**

Corector: **Nicolae VEGA**

Administraţia (tl.: 610.46.71): **Mişu DUMITRESCU**

• Articolele neacceptate, pentru publicare, nu se restituie;

• Opiniile exprimate în articole aparţin autorilor

• Corespondenţa: „FCB-V" C.P.: 8-27, Bucureşti.

Tipărit la Tipografia Editurii HUNIADES.

ISSN: 1453 - 5602

Culegere texte: George Alexandru URSA, George URSA, Tehnoredactare: George URSA